ΣΦΑΙΡΑ

ΕΤΟΣ 7ον ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 317 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ | ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ—ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

ΜΑΣΚΑΡΕΥΘΗΚΕ ΑΡΑΓΕ;

Ἐκεῖνος.—Τόσην ὥρα σοῦ μιλῶ, χρυσή μου κι' ὅμως ἀκόμη δὲν μ' ἐγνώρισες
Ἐκείνη —Τί τρέλλα. Μὰ ἔχεις κι ἀπληκτικὴν ἐπιτυχίαν, ἀντρούλη μου.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΚΑΙ ΤΙ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΝ ΣΗΜΕΡΟΝ Η ΔΟΥΛΕΣ..

Ὁ Ἕκτωρ, καλοντυμένος, μπῆκε σ'ἕνα ταξὶ καὶ τὸ διέταξε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ὁδὸς Μάρνη 409, μπροστὰ σ'ἕνα σπίτι ὄψεως ἀστικῆς.

Ἀνέβηκε δύο σκαλοπάτια καὶ ἐκουδούνισε.

Μία πρόσχαρη ὑπηρέτρια, ποὺ δὲν ἤλπιζε τὰ βρῇ τέτοια, ἦλθε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

—Ὁ κύριος Κορτετζόγλου εἶναι μέσα; Παρακαλῶ νὰ τοῦ πῆτε πῶς τὸν ζητεῖ ὁ ἀνεψιός του.

—Ὁ Κύριος βγῆκε στὰς δύο, εἶπε ἡ ὑπηρέτρια, καὶ πῆγε στὸν ἰατρόν του, μὰ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἂν θέλῃ ὁ Κύριος νὰ τὸν περιμείνῃ στὸ σαλόνι...

—Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Ἕκτωρ, τὸν περιμένω μιὰ στιγμή.

Πέρασε μπρὸς ἀπ' τὴν ὑπηρέτρια, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔμπαινε στὸ σπίτι του, μπῆκε στὸ σαλόνι, εὐρύχωρο μὲ εἰκόνας ἀξίας, καὶ ξαπλώθηκε νωχελῶς στὸ ντιβάνι.

Τῇ στιγμὴ ποὺ ἡ ὑπηρέτρια πῆγε νὰ φύγῃ ὁ Ἕκτωρ, ποὺ δὲν τὴν ἄφινε μὲ τὰ μάτια του, ἐφώ ἀξε:

—Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή!.. Ὁ θεῖος μου εἶχε καλὸ γοῦστο, Λουΐζα! αὐτὸ δὲν εἶναι τ'ὄνομά σου; Τί φρεσκάδα, τὶ θεῖον κορμί, μαλλιὰ χρυσᾶ, στῆθος θεᾶς, ἐπάνω σὲ γόμφους. Αὐτοκρατόρισσας! Ὁ θεῖος μου βρῆκε στὸ θελκτικὸ ἀτομόν σου ἕνα σωστὸ βασιλικὸ κομμάτι... Γιὰ πέσμου εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπ' τὴν ὑπηρεσίαν του;

—Πολὺ εὐχαριστημένη Ὁ κύριος εἶναι πολὺ καλός, γλυκὸς καὶ συγκαταβατικός!

—Τὸ πιστεύω!

Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ εἶπε μὲ τόνον ὑποχρεωτικόν.

—Ἐλᾶτε κοντά μου λιγάκι, γιὰ νὰ γουστάρω κ' ἐγὼ τὴν ὠμορφιά σου... Ἔλεε!... Γυρίσατε λιγάκι... Ἔχετε στὸν λαιμὸ κάτι ἀνατριχίλες ποὺ ζητοῦν φιλιά...

Καὶ ἀπὸ τὰ λόγια στὰ ἔργα, τὴν φίλησε ἀρκετά καὶ προσέθεσε γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ:

—Σὲν ἀνεψιὸς τοῦ θείου μου μπορῶ καὶ ἐγὼ νομίζω νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς συγγενείας καὶ οἰκειότητος!

—Ὦ! ἂν ὁ κύριος μᾶς ἔβλεπε!..

—Ἐ καλό, ἀνέβλεπε ἀπήντησε ὁ Ἕκτωρ, ἐρεθιζόμενος σιγὰ σιγὰ δὲν θὰ θύμωνε γιὰ τὸ νόμιμον σέβας ποὺ ἀποδίδω στὸ θέλγητρό σας. Ἄϊντε Λουΐζα, εἶσαι καλή... Ἔλα νὰ καθίσῃς στὰ γόνατά μου καὶ θὰ εἶσαι καλλίτερα!...

Ἡ Λουΐζα ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὰ βελούδινα μάτια καὶ τὰ κατακτητικὰ μουστάκια τοῦ Ἕκτορος, ἐπροθυμοποιήθη νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησι του, καὶ τώρα οἱ δύο ἀντήλλαξαν μὲ μισὴ φωνὴ, φράσεις κομμένες μὲ μονοσύλλαβές, μὲ τσιμπήματα σὰν χαλάζι.....

Ἔπέρασε μιὰ στιγμή. Ἐκεῖνος μπροστὰ στὸν καθρέπτη διώρθωνε τὴν γραβάτα του, ἐνῶ ἐκείνη τακτοποιοῦσε τὴν ἀταξία τῶν μαλλιῶν της... Δὲν μιλούσανε μὰ χαμογελούσανε γιὰ διαφορετικὲς σκέψεις.

—Δὲν ἤτανε αὐτὸς ὁ σκοπός μου ποὺ ἦλθα ἔλεγε, μέσα του ὁ Ἕκτωρ, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ θεῖοι ἔχουν καμμιὰ φορὰ τέτοια περίεργα γοῦστα.

—Εἶναι ὁ Κύριος! ἐψιθύρισε ὁ Λουΐζα καὶ τῶκασε, ἐνῶ ὁ Ἕκτωρ ἤλθεν στὸν ἑαυτόν του καὶ φυλλομετροῦσε νωχελῶς ἕνα περιοδικόν..

Ὁ κ. Κορτάζογλου ἔτρεξε χαρούμενος, καὶ ἔτεινε τὰ χέρια του πρὸς τὸν ἀνεψιόν του, καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ φθαρμένη...

—Καλημέρα' ἀλάνι. Βρῆκες καιρὸ ἐπὶ τέλους καὶ ἄφησες τῆς γυναικοῦλες σου γιὰ νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ δῇς καὶ νὰ μάθῃς γιὰ τὴν ὑγείαν μου...

—Θεῖε μου, ἀπήντησεν ὁ Ἕκτωρ. Ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ ἀνησυχοῦμεν μὰ βλέπω μ' εὐχαρίστησι πῶς οἱ ἀρθρῖτες σᾶς ἔδωσαν ἀναστολήν...

—Ἀλήθεια, μάλιστα, ἔλεγεν ὁ θεῖος του. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν παραπονοῦμαι πολύ. Ἔρχομαι ἀπὸ τὸν Φρεμῆ τὸν γιατρόν μου. Ἀπόρησε σὰν τοῦ ἐβεβαίωσα πὼς εἶμαι ἑξῆντα χρονῶν... Μόλις μοῦ ἔδιδε πενῆντα!;

—Ἀγαπητέ μου θεῖε, μὲ βλέπετε πῶς εἶμαι εὐτυχής, βλέπον τὴν φρεσκάδα σας. Σᾶς ζητῶ τὴν ἄδεια γιὰ σᾶς ἀφήσω.

—Πῶς, φεύγεις ἀπὸ τώρα; Δὲν μένεις νὰ δειπνήσῃς μαζύ μου;

—Ἀδύνατον, θεῖε μου, ἔχω μιὰ πουλάδα στὸ μάτι καί...

—Τὴν γνωρίζω τὴν πουλάδα σου; Μελαχροινὴ ἢ ξανθή; τοῦ εἶπεν ὁ θεῖος του, ὑπούλως συνοδεύων αὐτὸν ἕως τὴν θύραν. Ἄϊν τε τράβα, τσακπίνη. Δέν σὲ κρατῶ, ξεύρω τί εἶναι... Φίλησε τὴν μητέρα σου καὶ καλὴ διασκέδασι.

—Ὁ θεῖος μου μὲ κύτταξε μὲ παράξενο ὕφος, ἐσκέπτετο ὁ Ἕκτωρ καταβαίνοντας τὴν σκάλα, ἀρκεῖ νὰ μὴν πάγη νὰ κάμῃ ἀνοησίες.

Μερικοι μῆνες εἶχαν περάσει. Στὴ τραπεζαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἕκτορος καὶ αἱ γνωσταί της εἶχαν δειπνήσει.

—Εἶναι ἕνας χρόνος, ἔλεγε, ποὺ στερούμεθα εἰδήσεων ἀπὸ τὸν ἀδερφό μου. Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχη γιὰ τὴν μακρὰ σιωπή του. Πρέπει αὔριον νὰ πᾶς χωρὶς ἄλλο νὰ τὸν δῇς. Ἐκουδούνισάν.. ποιὸς νἆναι; καὶ δὲν περιμένω ἐπισκέπτας.

Ἐχτύπησε, ὁ ὑπηρέτης ἐμπῆκε, κρατῶντας στὸ δίσκο ἕνα γράμμα καὶ τὸ παρουσίασε στὴν κυρία του.

Ἕνα γράμμα γιὰ τὴν κυρία.

—Α! εἶναι ἀπ' τὸν ἀδερφόν μου, εἶπεν ἡ μητέρα τοῦ Ἕκ ορος, ἀναγινώσκουσα τὸ γράμμα. Στὴ φωνὴ καὶ ὁ...

Ἀφοῦ τὸ ἄνοιξε ἀνέγνωσε ὑψηλοφώνως.

«Ἀγαπητή μου καὶ ἀκριβή μου ἀδελφή,

Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ βίλῃ τούς τρελλοὺς νὰ κάμουν μιὰ τρέλλα. Ἡ παροιμία εἶναι σωστή, καὶ μόνον ὁ γιατρός μου ἔχει ἄδικο... Ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω ἐκεῖνο ποὺ εἶπα πέρυσι στὸν ἀνεψιό μου, καὶ ἐπέτυχα τελείως. Σοῦ ἀνγγέλλω τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς ἀγοριοῦ, ἕνα σωστὸ σωστὸ πορτραῖτο τοῦ Ἕκτορος! ἐξ ἄλλου γιὰ νὰ μὴ μὲ κατηγοροῦν γιὰ τὲς παρεκτροπὲς τῆς ζωῆς μου ὁ; ἐργένη, ἐνυμφεύθηκα τὴν μ ητέρα του.

Αἰσθάνομαι τὴν χαραν τοῦ Ἕκτορος σὰν μάθῃ πῶς ἀπέκτησεν ἐξαδελφάκι, καὶ εἶμαι βέβαιος πῶ; θὰ τάγαπῇ σὰν πατέρας...

Σᾶς φιλῶ καὶ τοὺς δύο ἐγκαρδίως καὶ σᾶς προσκαλῶ στὸ βάπτισμα μεθ' ἡμέρας ὀκτώ.

Κορετζόγλου»

Ἡ μητέρα καὶ ὁ γιὸς κατάπληκτοι κοιτταχθήκανε χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα. Ἡ μητέρα σηκώθηκε καὶ ἐκαστίγωσε τὸν ἀνόητον, σφύγκουσα τὰ χείλη της ἀπ' τὸν θυμόν της.

—Αὐτὴ ἡ πα ρότης σας, εἶπε, κοστίζει μίαν κληρονομίαν, Ἕκτορ! καὶ εἶναι σφάλμα σου!..

Μ ΣΤΗΡΙΟΣ

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΑΣ

Δραχμὲς 7.000 διὰ χορόν, δραχ. 400 διὰ γοβάκια τῆς κυρίας, δρ. 70 εἰς τὸ καθαριστήριον διὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ κουστοῦμι του ὁ κύριος τὸ ὁποῖον τοῦ ἐλέρωσε μὲ λικὲρ μία ἀφηνιασμένη προσωπιδοφόρος δραχ. 500 δι'αὐτὸ ἐνητα, δραχ. 200 διὰ σερπαντὲν, δραχ. 100 δί' ἄνθη, δρ.χ. 500 διὰ σουπαρίσματα, δραχ. 100 δι' ἀμοιβὴν ἰατροῦ βοηθήσαντος τὴν σύζυγον νὰ συνέλθῃ ἐκ μιᾶς ἀπροόπτου λιποθυμίας, δραχ. 5.000 εἰς κλινικήν, ὅπου κατέφυγεν ὁ γλεντζὲς κύριος διὰ νὰ θεραπεύσῃ τι, ... πλῆξιν του. Καὶ κατόπιν ἄλλαι δραχ. 2.000 διὰ νὰ διασκεδάσῃ εἰς ἐξοχήν, κατὰ σύστασιν τῶν θεραπόντων ἰατρῶν.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Κοιμησυόμενος κύριος μὲ μονόκλ καὶ γκέτες Λονδρέζικες εἰσέρχεται εἰς κεντρικὸν ζυθοπωλεῖον.

—Μία μπύρα.

—Ἀμέσως.

—Καὶ δυὸ μερίδες ψητό.

—Ἔφτασε

—Καὶ τὸ λογαριασμό.

—Πενῆντα φράγκα.

—Δὲν πληρώνω πεντάρα. Εἶμαι Γιαγκούλας.

—Ἠολὺ καλά, ἐξοχώτατε.

—Ποῖος εἶνε τώρα ὁ ἀφεντικός σου;

—Ἐκεῖνος ἐκεῖ κάτω ὁ χονδρός!

—Ὡραῖα. Τοῦ λὲς λοιπὸν ἐκ μέρους μου νὰ βγῇ ἔξω νὰ τὸν λητέψω.

—Μάλιστα, ἐξοχώτατε. ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΦΑΤΜΕ (διακόπτει.).

Πῶ; ὄχι;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Κι' ἂν ἔπρόσταζες τὴ σκλάβα σου νὰ μοῦδινε λίγο νερό ...

ΦΑΤΜΕ

Ὁ νόμος τοῦ προφήτη προστάζει νὰ δεχώμαστε, νᾶν ἀνοιχτὸ τὸ σπίτι, νᾶν ἡ σκηνή μας ἀνοιχτὴ στὸν ξένο τὸ διαβάτη. Νὰ μείνῃς. Ὅσο για νερό, ἡ σάμνα εἶνε γεμάτη κι' οὔτε ποτὲ τὴν ἄφησεν ἡ σκλάβα μας ν' ἀδειάσῃ.

(Προσφέρει κάθισμα).

Κάθησε, ξένε.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ (κάθεται).

Εὐχαριστῶ.

ΦΑΤΜΕ (ἐξαπλώνεται εἰς τὸ ντιβάνι).

Μὰ πρὶν καλοβραδυάσῃ, πρὶν ἔρθῃ ὁ ἄντρας μου ὁ Φαροῦν σ' ἄτι του καβαλλάρης παίρνῃς τὸ δρόμο σου καὶ πᾷς. Εἶνε πολὺ κι' εἶνε τρελλὸς στὴ ζήλια του κι' ἀπόφασι τὸ πῆρα. Θ' ἀργήσῃ ὡ; τόσο, ξένε μου.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ (μὲ ἀνησυχίαν)

Μ' ἂν ἡ κακή μου μοῖρα τὸν φέρῃ ἀπόψε πειὸ νωρίς;

ΦΑΤΜΕ

Ποτὲ μὲ τὸ λιοπῦρι δὲν ἔρχεται.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Μ' ἂν ἔξαφνα ..

ΦΑΤΜΕ

Δὲν ἔρχεται πρὶν γύρῃ στὴ δύσι ὁ ἥλιος.

(Στὴ σκλάβα).

Ἔ! Μπινάζ, γέμισ' εὐθὺς τὸ τάσι καὶ φέρε το στὸν ξένο μας νὰ πιῇ νὰ ξποστάσῃ

ΜΠΙΝΑΖ (σηκώνεται).

Στὴς προσταγές σου.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ (κατ' ἰδίαν, κυτταζοντας τὴ Φατμέ).

Τί γλυκὰ κι' ὠμορφα μάτια πῶχει! (Ἀφοῦ πιῇ τὸ νερὸ ποῦ τοῦ ἔφερεν ἡ Μπινάζ).

Ἀ! πόσο μ' ἀνακούφισε!

ΦΑΤΜΕ

Δίψᾳ; ἀτόμα;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ὄχι, σ' εὐχαριστῶ.

ΦΑΤΜΕ

Τὸ χρέος μου.

ΦΙΛΟΣΟΥΟΣ (κατ' ἰδίαν)

Τί χείλη κοραλλένια καὶ τί μαλλάκια ὁλόμαυρα σγουρά! Χαρὰ στὰ χτένια ποῦ τὰ χτενίζουνε καὶ σποῦν!

ΦΑΤΜΕ

Ἂν δὲν σοῦ δίνω βάρος, μπορῶ νὰ σ' ἐρωτήσω..

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ (διακόπτει).

Τί;

ΦΑΤΜΕ

Μπορῶ;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Μ' ὅλο τὸ θάρρος. Μὰ μιὰ ποῦμαι στὸ σπίτι σου καὶ κάθομαι σιμά σου, θὰ τῷχα γιὰ κρυφὴ χαρὰ νὰ μάθω τὸνομά σου.

ΦΑΤΜΕ

Ἂν ἡ χαρά σου εἶνε φθηνὴ τόσο Φατμὲ μὲ λένε.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Φατμέ; Καὶ τώρα λέγε μου.

ΦΑΤΜΕ

Μπορῶ νὰ μάθω, ξένε, πῶς βρέθηκες στὴν ἐρήμο μονάχος τέτοιανώρα;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Κάνω ταξεῖδι μακρυνὸ καὶ πάω χώρα σὲ χώρα κ' ἡ στράτα μου εἶνε ἀλαργινὴ κι' ἀτέλειωτος ὁ δρόμος.

ΦΑΤΜΕ

Κ'εἶν' ὁ σκοπός σου;

(Ἀκολουθεῖ)

ERNESTE DAUDÈ

Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἡ Φρανσίνα εἶναι πλουσία, εἶπεν ὁ Κουτσογιάννης.

— Θέλεις νὰ ζῶ μὲ τὰ δικά της ἔξοδα;

— Ἔχω μερικὲς οἰκονομίες ποῦ σοῦ ἀνήκουν. Ἐμπρός; ἀποφάσισε. Μὴ θελήσῃς νὰ ἐμποδίσῃς τὴν ἐκδίκησιν μου. Τὸ πεπρωμένον ἀπεφάσισεν ἤδη. Τίποτε πλέον δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Ραοὺλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπήντησε

Τὴν ἄλλην ἡμέραν συνηντήθη στὸν κῆπον μὲ τὴν Φρανσίναν, ἡ ὁποία τοῦ ἀφηγήθη; ὅτι ὁ Σαραμὶ προσεπάθησε νὰ τὴν ἐκβιάσῃ ἐκ νέου νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε καταγγείλει ὡς ἔνοχον. Ἐπειδὴ δὲ δὲν κατώρθωσε νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀντίστασίν της, εἰς τὸν παραξυσμὸν τῆς ὀργῆς του, τὴν ὕβρισε καὶ τὴν ἠπείλησε.

—Δεν ἀμφιβάλλω προσέθεσεν ἡ Φρανσίνα, ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ μοῦ φέρεται μὲ τὸν πλέον βάσβαρον τροπον.

— Δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ ἀποφύγῃς αὐτὰ ὅλα; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ.

— Κανένα, ἐκτὸς ἂν τὸν ἀπειλήσω, ὅτι θὰ τὸν προδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Ὑπάρχει ἴσως ἄλλο μέσον.

— Ποιό;

— Ἡ φυγή.

— Τὸ ἐσκέφθηκα κι' ἐγώ, ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Φρανσίνα. Ὄχι δὲν μπορῶ πειὰ νὰ μένω κοντὰ στὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Λοιπόν, Ραούλ, ἂν μ' ἀγαπᾷς, δός μου τὴν ζωήν σου κ' ἐγὼ τὴν δικήν μου. Ἔλα νὰ φύγωμε. Θὰ ζήσωμε ἄγνωστοι, μακρὰν τοῦ τόπου αὐτοῦ· Θὰ εἶσαι γιὰ μένα ὁ νόμιμος σύζυγος, κ' ἐγὼ θὰ εἶμαι γιὰ σένα ἡ πιστὴ σου σκλάβα. Ραούλ, θέλεις νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς;

Ὁ Ραούλ, ὁ ὁποῖος εἶχε τρομάξει ἀπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Κουτσογιαννη, ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του ἀναζουφισμένον. Ἡ Φρανσίνα τὸν εἶχε προλάβει εἰς τὰς σκέψεις του, τὰς ὁποίας δὲν τολμοῦσε νὰ ἐκφράσῃ.

Ὁ Κουτσογιάννης εἶχε δίκηο, ἐσκέφθη.

Τὸ πεπρωμένον ἔχει πλέον ἀποφασίσει τελειωτικῶς.

Ἐπῆρε τὰ χέρια τῆς Φρανσίνας καὶ πλήρης συγκινήσεως τῆς εἶπε:

—Ὁλόκληρη ἡ ζωή μου σοῦ ἀνήκει, Μπορεῖς νὰ τὴν διαθέσῃς ὅπως θέλεις. Θὰ σ' ἀκολουθήσω ὁπουδήποτε. Μέχρι θανάτου θὰ σοῦ εἶμαι πιστός.

Οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν γιὰ τὸ Βιβαρωί.

Ἡ Φρανσίνα ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ραοὺλ προθεσμίαν δέκα ἡμερῶν γιὰ νὰ μπορέση ἐν τῷ μετοξὺ νὰ κανονίση τὰς ὑποθέσεις της.

Ὅταν ἐπέρασαν ἡ δέκα ἡμέρες, ἡ Φρανσίνα εἶπε στὸ Ραούλ:

—Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ ὁρίσωμε τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἦτο Τετάρτη, Ὥρισαν κατ' ἀρχὰς τὴν ἀναχώρησιν γιὰ τὴν ἐρχομένην Κυριακή.

Ἀπεφάσισαν νὰδραπετεύσουν τὰ μεσάνυκτα. Ὁ Ραοὺλ θὰ ἐπήγαινε στὸ δωμάτιο τῆς Φρανσίνας γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ δραπετεύσῃ διὰ τοῦ παραθύρου, ἐὰν παρίστατο ἀνάγκη. Ἂν, τοὐναντίον, ἦτο εὔκολον νὰ περάσῃ ἀπὸ τοὺς διαδρόμους νὰ φθάσῃ στὴν ἐξώπορτα, ὁ Ραοὺλ τότε θὰ τὴν περίμενε κρυμμένος μέσα στὸ κιόσκι τοῦ κήπου.

Ἤδη τὰ πάντα εἶχαν ἀποφασισθῆ.

—Σκέψου καλά, τῆς ἔλεγεν ὁ Ραούλ. Δὲν θὰ μετανοήσῃς ποῦ μὲ ἠγάπησες; Δὲν θὰ κλαύσῃς ποτὲ γιὰ τὴν περασμένη ζωή σου; Θὰ μὲ εὑρίσκεις πάντοτε ἄξιόν σου;

— Ὦ, θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα, ἀπήντησεν ἡ Φρονσίνα. Φεύγω εὐτυχὴς γιατὶ ἀκολουθῶ ἐσένα, γιατὶ σοῦ παραχωρῶ ὅλη μου τὴ ζωή.

Αἴφνης κρότος ἠκούσθη ὑπὸ τὰ δένδρα. Ὁ Ραοὺλ ἐταράχθη.

—Μᾶς ἄκουσαν, ἐψιθύρισεν ἡ Φρανσίνα καὶ ἔγινε κάτωχρος.

—Ἡσύχασε, τῆς εἶπεν ὁ Ραούλ. Κανεὶς δὲν μᾶς εἶδε, οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ μᾶς ἄκουσε κανείς.

—Ἀδιάφορον. Ἂς γυρίσωμε στὴ βίλλα, γιατὶ φοβοῦμαι πολύ

Ὅταν ἔφθασαν στὴ βίλλα βρῆκαν τὸν Ἀδριανὸ μέσα στὸ σαλόνι. ξαπλωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα νὰ διοβάζῃ.

Μόλις τοὺς εἶδε ἐσηκώθη καὶ τοὺς εἶπε μὲ ὕφος χαρούμενο:

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΑΥΛΑΙΑ

...Κ' ἔτσι λοιπὸν ἐπέρασε κ' ἡ θλιβερή σου αὐτὴ δοκιμασία. Ἡ κωμῳδία σου ἐτελείωσε κ' ἔπεσεν ἡ αὐλαία. Κ' ἐσύ, ἐσύ ποὺ τόσον τεχνικὰ ἔπαιξες τόσον καιρὸ τὸν φαντάχερό ρόλο τῆς καλῆς καὶ πονετικῆς φίλης. ξαπλώνεσαι τώρα κουρασμένη στὸ ντιβάνι σου, ἱκανοποιημένη ὅμως γιατὶ ἔκαμες κ' ἐσύ κάτι στὴ ζωή σου.

Κι' αὔριο ; αὔριο ποὺ θὰ βγῆς στὸν κόσμο πλάϊ σὲ κάποιον ἄλλον ἄνδρα, καὶ θὰ θελήσῃς ἴσως νὰ παίξῃς καὶ μαζῆ του τὴν ἴδια κωμῳδία, αὔριο θὰ φωνάξῃς ὅτι μόνον ἐσὺ ξέρεις ν' ἀγαπᾷς ἀληθινὰ καὶ νὰ μένῃς πιστὴ στὴν ἀγάπη σου ὅπως καὶ νάσαι. Καὶ θὰ γίνῃς πάλι ἡ συντρόφισσα κάποιου ἄλλου σέἄλλους φωτεινοὺς καὶ μεγάλους δρόμους, ποὺ δὲν θὰ βλέπῃς ἴσως ὅτι σὲ ὁδηγοῦν στὸ μαρασμὸ καὶ στὴν ἀπαγοήτευσιν.

Ἄ, πόσο γλυκὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ χείλη σου τὰ ψέμματα καὶ τὰ μεγάλα λόγια. Ἔφθασε μιὰ μικρὴ φυσικὴ περιπέτεια, στὴν ὁποία ἡ ἐπιπολαιότης σου καὶ ἡ ἀδυναμίασου ἔδωσαν τὸ θλιβερώτερο τόνο, γιὰ νὰ σ' ἀποξενώσῃ ἀπὸ κεῖνον ποὺ σ' ἀγάπησε ὅσο δὲν θὰ μπορέσουν νὰ σ'ἀγαπήσουν οἱ θεατρίνοι τῆς ζωῆς καὶ σοῦ πουλοῦν ἀκριβὰ τὴν στοργή των καὶ τὴν ἀγάπη των.

Κ' ἐσὺ ὅπως ὅλες. Πέρασε λοιπὸν κ' ἐσὺ κ' ἐξαφανίσου, ἀχάριστο καὶ κακὸ κορίτσι. Πέρασε καὶ πῆγαινε ν' ἀκολουθήσῃς ἄλλους δρόμους, ποὺ σοῦ φαίνονται ὁμαλώτεροι, πειὸ φωτεινοὶ, ποὺ ἔχουν πλησιέστερα τὸ τέρμα των. Ἐγὼ θὰ ζήσω ἐπάνω στὰ ἐρείπεια τῶν χαμένων μου πόθων καὶ ἀπὸ τὴ στάχτη τῶν ἐρειπείων αὐτῶν θὰ φτιάσω ἕνα νέο οἰκοδόμημα, ἕνα καινούργιο σπιτάκι, μέσα στὸ ὁποῖον ἡ ἀχαριστία δὲν θὰ βρίσκη συντροφιά.

Πληγωμένος τώρα ἀπὸ τὴν συμπεριφορά σου, σὲ σκέπτομαι καὶ ἀγανακτῶ.... Ὅμως ἡ ἀγάπη δὲν ἔπαυσε οὔτε στιγμὴ νὰ τρέφη τὴ ζωή μου. Τὴν ἀγάπησμός αὐτὴ, τὴν μεγάλη καὶ τὴν δυνατή, ποὺ ἐσὺ δὲν μπόρεσες νὰ ἐννοήσῃς γιατὶ ἤσουν ἡ δούλη τῶν προλήψεων καὶ τὸ πτωμένο πλάσμα ποὺ ἐπλήρωνε τὴ στοργὴ μερικῶν θεατρίνων, τὴν ἀγάπη αὐτὴ θὰ τὴν ρίξω νὰ ζεσταθῇ μέσα στὴν ἀγκάλιὰ μιᾶς ἄλλης γυναίκας. Κοὶ τότε θὰ τῆς πῶ:

— Σεβάσου τὴν ἀγάπη αὐτὴ γιὰ τόσες μέρες. Καὶ θὰ σὲ πληρώσω, θὰ σὲ πληρώσω πολύ.

Ἔτσι μ' ἔκαμες ἐσύ. ΕΣΠΕΡΟΣ.

ΔΥΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΚΑΤΑ ΣΕΙΡΑΝ

Δυὸ περιστέρια θάμαστε χιο ὁλεύκα,
Στὴ στέγη τῆς ἀγάπης κοτρ ἰσομένο,
Φροντίδα δὲν θὰ ἔχουμε καμμιὰ στὸ ἰσοῦ
Καὶ βάσανα στὰ στήθια μας κανένα.
Μὰ σὰ φυσίξ' ἀγέρας χειμωνιάτικος
Καὶ πέση ἡ φωλιὰ μας ἀπ' τὴ μπόρα,
Ἀγκαλιασμένα τότε θὰ πετάξουμε
Κι' ἀχώριστα τὰ δυό μας σ' ἄλλη χώρα.

Κώστας Στ. Κορινιώτης

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΥ

Βροβεῖον πρῶτον

Τὸ ἐνοικιοστάσιον

2ον. Αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς, (κάτσε κάτω ρέ!)

3ον. Ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου (Μυθιστόρημα Γ. Ξενοπούλου ὅπως καὶ ἡ «τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ»)

4ον. Οἱ χρηματισταὶ καὶ ἡ λίρα, (τὸ ἄρμα τοῦτο εἶναι τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ κ. Μποδοσάκη.)

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ

ΝΕΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Τιτίκα Πανταζίδου, ἐς Ἀθηνῶν Ταλὰν εἰς τὴν μουσικήν.

Γιῶργος Ἀλμπέρτος. Πάτραι. Ταλὰν εἰς τὴν Φιλολογίαν.

Δὶς Ροζίττα, Ν. Φάληρον. Ταλὰν εἰς τὴν Μουσικήν.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΨΗΦΟΙ

Ροζίττα: Γιάννης Νικολάου, (κατὰ σύστασιν τοῦ Τοτοῦ) ψῆφο. 100.

Νίτσα Οἰκονόμου: Ἀ Μάριος 40. Ἕνωσις τῶν νέων 40.

Κώστας Κοφινιώτης: Λορελεῖ 1, Λευκὴ Κοπανέλλη 2.

Ἀνδρέας Ἄγνωστος: Μαρία Λάρζη 7.

Γιάννης Νόστιμος: Γιανναχόπουλος 12, Γ. Λεβεντάκις 16, Β. Μαστρρσταμάτης 6, Ε. Δενδρινὸς 10.

Λευκὴ Κοπανέλλη: Ἀλέκος Κολλάρος. ἠθοποιὸς 2.

Ο ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ

ΑΣΜΑ

Δημ. Κυριακόπουλος 1.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

Εὐάγγελος Τσιρικάκης 40, Νίκος Ἐξάρχου 13.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Γιάννης Λεύτζης 2, Θέμος Γιούλης 67, Τζὰκ Νέγκο 215, Τάκης Κωνσταντινίδης, Μίμης Βρεττὸς 19, Λιλὴ Παπακωνσταντίνου 15, Κων. Μπόβζος 1, Λευκὴ Κοπανέλλη 164 Μάριος Οἰκονόμου 5, Φράγκ, Γ. Ραγκούσης 1, Ἀρμάνδος Λιακόπουλος 145, Ἀναργυρος Πλαστήρας 1, Εὐστρατιος Τζεβγουλῆς.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Γιάννης Νόστιμος 79.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Δάμπης Αὐγερινὸς 85, Κόμης Προεστόπουλος 4.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Εἰρήνη Πουλάκη 224, Νυκτιβάτης 5, Νίκος Ε Μ, Βασίλ. Ραλλῆς 1. Μαίρη Γεωργακοπούλου 10, Ἰωάννης Πουλάκης, Δημ. Σκμ., Νίτσα Οἰκονόμου 257, Ἀρ. Στεφανίδου, Τιτίκα Πανταζίδου, Ροζίττα 100.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἄστρον τῆς αὐγῆς, Κώστας Κοφινιώτης 50, Νεκρολούλουδο 78.

ΡΗΤΟΡΙΚΗ

Ἠλ. Ἐ. Δημητριάδη

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἰσμήνη Φραγκιά 1285, Γιάννης Μάννος, Μίμης Καβαλλιεράτος 3, Χ ραριασμένος τάφος 34, Ἀνδρέας Τιγκαράκης 772, Μιχαὴλ Λεός 1 Τάκος Νίτσας 152, Τάσος Σερρὸ, Jean Vels 4, Θεοδ. Τζινιέρης, Ἄλκις Ροδοφίλης 9, Ἀνδρέας Ἄγνωστος 14. Γιῶργος Ἀλμπέρτος.

ΧΟΡΟΣ

Δέλα Βλασσοπούλου 5.

ΧΕΙΡΟ

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΡΙΖΕΙ.—ΣΒΥΝΟΥΝ ΤΑ ΚΕΡΙΑ
ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΝΑΜΕΝΕΙ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ
ΟΠΟΥ Η ΘΕΪΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΤΑΠΛΗΣΣΕΙ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΡΑΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ ἀπέλασις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίνου θὰ ἔχῃ διὰ τοὺς Τούρκους ὀλεθρίας συνεπείας, ὀλεθριωτέρας ἴσως τῶν συνεπειῶν τοῦ ἀπαγχονισμοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε΄. Τὴ τιμωρίαν τῶν ἐνόχων δὲν πρόκειται τὴν φοράν αὐτὴν νὰ ἐκτελέσουν οὔτε διπλωμάται, οὔτε στρατηγοί. Τὴν τιμωρίαν Νέμεσιν θὰ ἐκπροσωπήσῃ ὁ ἴδιος ὁ θεός, ἡ ὕπαρξις τοῦ ὁποίου καθυβρίσθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πατριάρχου.

"Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν.

Τὸ θαῦμα τῆ Παναγίας εἶχε διαδοθῆ πλέον εἰς ὅλον τὸ Φανάριον. Ὅλοι οἱ Φαναριῶται ἦσαν ἀνάστατοι. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην κίθε κίνησις εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Φαναρίου διεκόπη καὶ οἱ κάτοικοί του κλεισμένοι μέσα στὰ σπίτια των μὲ τὴν θρησκευτικήν των συνείδησιν ἐν ἀναβρασμῷ ἀπὸ τὸν τρόμον, δὲν ἔκαναν ἄλλο, παρὰ νὰ καίουν κεριὰ εἰς τὰς ἁγίας εἰκόνας, κεριὰ καὶ λιβανωτόν.

Εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλους ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς τῶν Ἑλλήνων τῆς Κων)πολεως, φανατισμὸς ὁ ὁποῖος χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀπαγχονισμοῦ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε΄. Τοῦ φανατισμοῦ αὐτοῦ ἐκδηλώσεις θερμὰς εἴδομεν καὶ μετὰ τὴν ἀπέλασιν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίνου.

ΟΠΟΥ Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΠΑΓΕΤΑΙ

Δακρύζει ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ ἡ εὐρισκομένη δεξιὰ τῆς Παναγίας τρίζει. Ὅταν εἰσέλθῃ κανεὶς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Πατριαρχείου καὶ πλησιάσῃ πρὸς τὸ ἱερὸν θ' ἀκούσῃ εὐκρινῶς τοὺς τριγμούς.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Πατριαρχείου, κατεπτοημένοι ἴσως ἀπὸ τὴν συμφορὰν ἡ ὁποία τοὺς ἀναμένει, δὲν παρετήρησαν ἴσως τὸ νεον αὐτὸ θαῦμα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Πατριαρχείου.

Ὁ Νεωκόρος ὅμως, ἕνας Κωνσταντινοπολίτης ἱερεύς, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ἡ παροῦσα ἀφήγησις, ὑπηρετῶν ὡς νεωκόρος εἰς τὸν ναὸν τῶν Πατριαρχείων ἀντεκλήφθη καὶ τὸ νέον τοῦτο θαῦμα καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ του ζήλῳ ὅπως ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, ἐπῆρε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ κι' ἐζήτησε νὰ τὴν μεταφέρῃ ἀλλοῦ, φοβούμενος ὅτι ἡ ἀπέλασις τοῦ Πατριάρχου δὲν θὰ ἦτο τὸ τελευταῖον ὅριον τῆς Τουρκικῆς θηριωδίας. Ἀλλὰ γύρω ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον ὡς τροφεῖπομεν, ὑπῆρχε φρουρὰ ἀπὸ Τούρκους ἀστυνομικούς, καὶ ὁ δυστυχὴς νεωκόρος κρύπτων ὑπὸ τὸ ράσον του τὴν ἱερὰν εἰκόνα, δὲν ἠδύνατο ἐλευθέρως νὰ περάσῃ τὴν πύρταν τῶν Πατριαρχείων. Ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν σκοτεινὸν διάδρομον, ὁ ὁποῖος ἑνώνει τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μὲ τὸν Ναὸν καὶ νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς ὀπισθίας πύρτας. Κ' ἐπροχώρησεν ἀποφασιστικά. Ἐπέρασε τὸν διάδρομον, ἔφθασεν εἰς τὴν πύρταν, τὴν ἤνοιξε καὶ ἦτο ἑτοιμος νὰ τὴν περάσῃ, ὅτε μία τερατώδης φωνὴ τὸν ἀνεχαίτισε.

—Ποῦ πᾶς ἐσὺ ἀτὸ δῶ;

Ἦτο ὁτοῦρκος ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος εἶχε τεθῆ φρουρὸς καὶ εἰς τὴν πύρταν ἐκείνην.

Ὁ ἱερεὺς δὲν τὰ ἔχασεν. Ἔκαμε μίαν ἀπότομον στροφὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐχώθη μέσα εἰς ἕναν ὑπόγειον, τὸ ὁποῖον ἦπῆρχε ὑπὸ κάτω τοῦ διαδρόμου κ' ἐγέ ετο ἄφαντος.

Ὁ ἱερεὺς, κρατῶν πάντοτε ὑπὸ τὸ ῥάσον τὴν θεία εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐπροχώρει διὰ μέσῳ τοῦ ὑπογείου, τὸ ὁποῖον ὑπόνομος μᾶλλον ἦτο ἢ ὑπόγειαν.

Αἴφνης ἐνῷ ἐπροχωροῦσε κανονικῶς κ' ἐπρόκειτο νὰ ἐκφρασθῇ πλέον πρὸς τὴν ἔξοδον, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἔφερε ἔξω ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα, ἀπὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπῆρχε φρουρά, ὁ ἱερεὺς προσέκρουσεν ἐπὶ τινος ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ὤθησιν τοῦ ποδὸς του μετεκινήθη ἐλαφρῶς. Συγχρόνως μία κραυγὴ ἀντήχησε στ' αὐτιὰ τοῦ νεωκόρου ἱερέως.

—Μὴ ἀπὸ δῶ!

Ὁ ἱερεὺς ἐστάθη καὶ ταραγμένος εἰς τὸ ἔπακρον ἔσκυψε νὰ δῇ ποῖον ἦτο τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον προσέκρουσε.

Φωνὴ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου διέφυγε τῶν χειλέων τοῦ ἱερέως. Οἱ ὀφθαλμοί του εἰς τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο ἀνεγνώριζαν τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν!

Ὁ ἱερεὺς τὴν ἔλαβε ἀνὰ χεῖρας, τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του, τὴν ἠπάσθη τρὶς κι' ἐψιθύρισε.

—Μεγάλη σου ἡ δύναμις, Θεοτόκε.

Καὶ ἡ εἰκὼν, ὡς νὰ ἦτο ἔμψυχον ὄν, ἐκινήθη ἐλαφρὰ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἱερέως καὶ νέα φωνὴ ἠκούσθη πάλιν.

—Ἐὰν δὲν ἔλθῃ ὁ Πατριάρχης θὰ καταστραφοῦν ὅλοι.

Ὁ ἱερεὺς δὲν ἐπρόφθασε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν νέαν κατάπληξιν, ἡ ὁποία τὸν ἀπελίθωσε, καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν ἐχάθη ἀπὸ τῶν χειρῶν του.

Κατασυντετριμμένος πλέον ὁ δυστυχὴς νεωκόρος ἐθεώρησε καλὸν νὰ μὴ προχωρήσῃ, ἀλλὰ νὰ γυρίσῃ πίσω εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ καλέσῃ τοὺς Συνοδικοὺς καὶ νὰ τοὺς διηγηθῇ τὰ διατρέξαντα.

Πολλάκις ἐκινήθη διὰ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον, ὡς; ἐὰν ὀπισθέν του νὰ ὑπῆρχε τεῖχος χαλύβδινον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον προσέκρουεν. Ψυχρὸς ἰδρὼς ἤρχισε νὰ καλύπτῃ τὸ μέτωπον τοῦ γηραιοῦ νεωκόρου.

—Δὲν θὰ ἔκαμα ἴσως καλὰ νὰ πάρω τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, δι λογίσθη.

Καὶ ἤρχισε νὰ θεωρῇ ὡς ἐπαόλουθα τῆς πράξεώς του αὐτῆς ὅσα τοῦ συνέβαινον.

Ἔπρεπε πλέον νὰ βρῇ μίαν διέξοδον. Δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ μέσα εἰς τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο.

Ἂν τὸν ζητοῦσαν; Ἂν δὲν ἐπρόφθαινε νὰ εἰδοποιήσῃ ἐγκαίρως ὅτι χάριν προφυλάξεως ἐζήτησε νὰ μεταφέρῃ ἀλλοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, διότι προησθάνετο ὅτι ὁ ναὸς τῶν Πατριαρχείων ἐκινδύνευε, μήπως ἦτο δύσκολον νὰ τοῦ καταλογίσουν μίαν πρᾶξιν κολάσιμον, π.χ. μίαν κλοπήν;

Ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκράτει, τὴν ἠπάσθη, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τὰ χείλη του ἐψιθύρισαν μίαν προσευχὴν πρὸς τὴν Θεοτόκον καὶ κατόπιν ἤρχισε νὰ προχωρῇ.

Δὲν εἶχε κάμει δέκα βήματα ὅτε μία φωνὴ τὸν ἐσταμάτησεν ἐκ νέου.

Ὁ ἱερεὺς εὑρέθη ἀντιμέτωπος Τούρκου ἀστυνομικοῦ ἐκτελοῦντος χρέη κατασκόπου.

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Ἡ κατασκοπία εἰς την Κων)πολιν ἀποτελεῖ ἕνα δύκτυ ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύσκολα ξεφεύγει κανείς.

Ἡ κατασκοπία εἰς τὴν Κων)πολιν ἔχει καταντήσει ἕνα εἶδος ἱερᾶς εὐγενείας κι' ἕνα εἶδος νέους θρησκείας. Ὁ παιέρας μπορεῖ νὰ προδώσῃ τὸ παιδί του καὶ τὸ παιδὶ τὸν πατέρα. Ὁ ἀδελφὸς μεταβάλλεται εἰς Κάϊν.

Κατασκοπος λοιπὸν ἦτο καὶ ὁ εὑρεθεὶς ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν νεωκόρον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ Τοῦρκος ἀστυνομικός.

Χωρὶς πολλὸς διαδικασίας τὴν συνέλαβε κι' τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸν ἐπ' ἰκεφαλῆς τῆς φρουρᾶς τῶν Πατριαρχείων, ὁ ὁποῖος κατόπιν μεγάλης διαδικασίας τὸν ἀφῆκενἐλεύθερον.

Ὁ δυστυχὴς ἱερεὺς τοιαῦτα πλέον τὸν ἀπὸ τὴν περιπλάνησιν αὐτὴν κατέφυγεν εἰς τοὺς Συνοδικούς, εἰς τοὺς ὁποίους, παραδίδων τὴν ἱερὰν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ τὰ ὡμολόγησεν ὅλα.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΝΥΚΤΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙΟΝ

Τὴν ἐπομένην τῆς; ἀπελάσεως τοῦ Πατριάρχου νύκτα ὁ Τοῦρκος νυκτοφύλαξ μιᾶς στενωποῦ τοῦ Φαναρίου παρετήρησεν ἔκτακτον διάβασιν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν οὔτε εἰσήρχοντο εἰς τὸ αὐτὸ σπίτι. Ἐβάδιζαν μεμονωμένοι, οἱ μὲν κατερχόμενοι τὴν στενὴν καὶ λιθόστρωτον ὁδόν, οἱ δὲ ἀνερχόμενοι. Κανεὶς δὲν ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὴν διάβασιν τοῦ ἄλλου. Μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ τὴν ἀϋπνίαν προχωροῦσαν μὲ βῆμα βραδὺ καὶ εἰσήρχοντο σὲ χωριστὴν πόρταν ὁ καθένας.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:
Μία μυστικὴ λιτανεία τῶν Φαναριωτῶν διὰ τὸν Πατριάρχην.—Νέον θαῦμα εἰς τὸν Ναὸν τῶν Πατριαρχείων: Ὁ θόλος τοῦ Παντοκράτορος καλύπτεται ἀπὸ ὀμίχλην. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν Κων)πολιν. Τὰ νέα Σόδομα καὶ Γόμορα.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΦΙΛΜ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ὁ κ. Πρόεδρος ρίχνει καμπὶ δεκαριὰ κουμπουριὲς κι' ἀρχίζει ἡ συνεδρίασις. Ἀναγιγνώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ ἰατρικὰ δελτία τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, μετ' ὀ πέφτουν μερικὲς μαγκουριὲς ἐκ μέρους τῶν πληρεξουσίων τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἡ Βουλὴ εἰσέρχεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν ἐπερωτήσεων.

Ἀος Βουλευτής. Ἔξω μᾶς κατηγοροῦν πῶς τρῶμε τὰ λεφτὰ τοῦ κόσμου. Ν' αὐτοδιαλυθοῦμε.

Βος Βουλευτής.—Ὄχι, ὄχι, ἐγὼ δὲν διαλύομαι, γιατὶ ἔχω φαμίλια.

Γος Βουλευτής.—Κάτσε κάτω, ρέ.

Ἀος Βουλευτής.—Ἐσὺ νὰ σκάσῃς, λαδωμένε ποντικέ.

Βος Βουλευτής.—Τὸν ἀντιχριστό σας ἐδῶ μέσα. Θὰ σᾶς πάρῃ ὁ διάβολος τὸν πατέρα ἂν δὲν ψηφίσετε τὸ νέον ἐνοικιοστάσιον. Ἔχω τέσσερα σπίτια.

Γος Βουλευτής.—Ρὲ σύ, ποῦ τὸ βρῆκες τὰ σπίτια ἐσύ; Ἀπὸ τὰ φάρμακα τάκανες.

Ἕνας ὑπουργός.—Μὲ συγχωρεῖτε. Πρόκειται περὶ συκοφαντίας. Ὁ κ. συνάδελφος πράγματι ἠγόρασε χιλίας σειρᾶς 606, ὄχι ὅμως δι' ἐμπόριον.

Μία φωνή.—Ἀλλά;

Ὁ κ. ὑπουργός!—Ἀλλὰ δι' ἰδίαν χρῆσιν.

ΑΥΤΑΠΑΤΗ

Ἀποῦ χάρισα δυὸ στίχους μου καὶ νόμισες
πῶς ἤσουν μὰ κορφὴ μέσα στὰ ὥραία
γι' αὐτὸ στερνὰ πικρὰ μοῦ βαρυγνώμισες
σὰ λάτρεφα μιὰν ἄλλη, ταναγραία.
Σιγὰ σιγὰ κι' ὁ ἔρωτάς σου στείρευσε
κι' ὅμως σὲ σὲ τὸν ἔρωτ' ἀγαποῦσα,
μὰ τὸ μελαχρινό σου σῶμα γύρευσε
τὶς ὑψηλὲς λατρείες ποὖχε ἡ Μοῦσα.
Κι' ἐπίτεψες πῶς ἤσουν πρηγκιπέσσα μου,
ὦ σὺ σκιὰ τοῦ ἐρωτικοῦ μου δρόμου·
μὰ ἡ λάμψη σου χυνόταν ἀπὸ μέσα μου,
κ' ἐμερφιά σου ζοῦσε στὸ μυαλό μου.
Χωρὶς ἐμένα θάσουν ἕνα τίποτα,
τί θάτανε κ' ἡ ἄκανθα στὴ φύση;
μὰ ἡ Τέχνη μὰ τὰ μάγια της τ' ἀνεπῶτα
τὴν ἔκανε σιωλίζι καὶ θὰ ζήσῃ.

ΤΙΜΟΣ ΜΠΑΛΛΑΝΟΣ

Ἀπὸ ἕνα θεωρεῖον ρίπτουν μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν ἕνα σχοινί, οἱ κ. κ. βουλευταὶ ἀλληλοδέονται, μεθ' ὁ ἡ συνεδρίασις λύεται.

Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ
Τοῦ Jean Barancy

—Δὲ συλλογίζεσαι, ἄντρα μου, πῶς εἶν' ἁμαρτία νὰ στείλουμε αὐτὸ τὸ μικρὸ νὰ σκοτωθῇ στὸν πόλεμο;

-Νὰ σκοτωθῶ; ἐφώναξεν ὁ μικρὸς Μόλλυ κάνοντας μιὰ χειρονομία περήφανη. Ἔπειτα, μητέρα Βεριό, ἂν πεθάνω δὲν εἶμαι φοβιτσιάρης.

Ὅλοι στὸ χωριὸ γνωρίζουνε τὸν Μόλλυ ποὺ εἶχε γλυτώσει πέρσυ ἕνα παιδὶ ἀπὸ πνιγμό, ποὺ δὲν ἐδίστασε νὰ παλαίψῃ μ' ἕναν κακοποιὸ γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴ φωτιὰ τὰ κτήματα τοῦ Ζουσίν.

Πρὸ πέντε μηνῶν ὁ Γαλλογερμανικὸς πόλεμος ἔχει ἀρχίσει καὶ ὁ μικρὸς Μόλλυ, ποὺ δὲν ἔχει κλείσει ἀκόμα τὰ δέκα πέντε χρόνια, δὲν παύει νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ λάβῃ κι' αὐτὸς μέρος στὸν πόλεμο.

Ἔτσι νεανικάτο ὅπως ἦταν, μὲ τὰ γαλανὰ μιρὰ ματάκια του, τὰ ξανθά του μαλλιὰ καὶ τὰ χοντρά, χωριάτικα ροῦχα του, ἔμοιαζε σὰν Πρίγκηπας τοῦ παραμυθιοῦ μετεμφιεσμένος. Δὲν γελοῦσε συχνά, εἶχε θέλησιν μεγάλη καὶ ἐξαιρετικὴν ἐνεργητικότητα.

Ὁ πατέρας Βεριὸ τοῦ εἶπε πὼς ἔχει δίκηο ποὺ ζητάει νὰ πάῃ στὸν πόλεμο, μὰ ἡ μητέρα Βεριὸ τὸν λυπόταν. Ὁ Μόλλυ δὲν ἦτον καθαυτὸ γυιός της, μὰ τὴς τὸν εἶχεν ἐμπιστευθῇ πρὸ ἐτῶν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ κι' ἀπὸ τότε ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα τ' ἀγαποῦσε σὰν παιδί της.

Ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει. Γιὰ τὸν πατέρα του κανεὶς δὲν ἐγνώριζε τί εἶχεν ἀπογείνει, οὔτε ὁ Μόλλυ δὲν ἤξερε τ' ὄνομά του γιὰ νὰ τὸν ζητήσῃ.

Ὅταν ἀπέθανεν ἡ μητέρα του προσπάθησε νὰ δώσῃ στὸ Μόλλυ μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν πατέρα του, μὰ δὲν πρόφθασε, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπρόφθανε θὰ μποροῦσεν ὁ Μόλλυ νὰ χρησιμοποιήσῃ τῆς πληροφορίες αὐτὲς τόσο μικρὸς ποὺ ἦταν;

Λίγες στιγμὲς πρὸ τοῦ θανάτου της ἡ μητέρα του ἐπῆρε τὸ Μόλλυ στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ κρέμασε στὸ λαιμὸ ἕνα μενταγιὸν μὲ ἀσημένια ἀλυσσίδα. Ἐπάνω στὸ μενταγιὸν ἦταν χαραγμένη ἡ χρονολογία 14 Ἰανουαρίου 1854.

* * *

Ἡ μητέρα Βεριὸ ἦταν καταλυπημένη. Ὁ Μόλλυ, τὸ παιδί της, ἔφυγε γιὰ τὸν πόλεμο καὶ πάει τώρα ἕνας μῆνας ποὺ δὲν εἶχε λάβει καμμιὰ εἴδησιν ἀπὸ αὐτόν. Φεύγοντας ὁ Μόλλυ ἐπῆρε μαζῆ ὅλη τὴ χαρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Βεριό. Οὔτε τὸ τζάκι δὲν ἐζέσταινε τώρα ὅπως τότε ποὺ καθόταν κοντὰ τους κι' ὁ Μόλλυ.

—Ποῦ νὰ βρίσκεται τώρα; ρωτοῦσεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Πόσο ὤμοφα τοῦ πήγαινε τὸ στρατιωτικὸ καπέλλο. «Πάω νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν τόπο μου» ἔλεγε.

—Ἄραγε θὰ τὸν ξαναδοῦμε;

* * *

—Νὰ ἕνας αἰχμάλωτος, εἶπεν ἕνα πρωὶ ἕνας Γερμανὸς στρατιώτης στὸ λοχαγό του. Ἤταν ὁ Μόλλυ, ποὺ πίσω ἀπὸ ἕνα φράχτη ξαναγέμιζε τὸ ὅπλο του. Εἶχε λαβώσει δυὸ Γερμανοὺς ποὺ περνούσανε, ὁ τρίτος ὅμως τὸν ἔπιασε.

—Ἡ δίκη του δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ πολύ, εἶπεν ὁ λαχαγός. Ἔχουμε ἀρκετοὺς αἰχμαλώτους κι' ἂν ἔπρεπε νὰ τοὺς φυλάξουμε ὅλους τότε θὰ μᾶς τουφεκίζουν κάθε μέρα τοὺς στρατιώτας μας. Δέστε τον σ' αὐτὸ τὸ δένδρο καὶ τουφεκισατέ τον.

Ὁ Μόλλυ δὲν ἀντεστάθη διόλου, γιατὶ καμμία ἀντίστασις δὲν τὸν ὠφελοῦσε. Ἔπειτα τί εἶχε πῆ στὸ ἀνδρόγυνο Βεριό; Πῶς δὲν φοβᾶται τὸν θάνατο... Ἡ κοντὰ στὸ φράχτη ἦ πειὸ μακρυὰ τὸ ἴδιο κάνει.

Δυὸ Γερμανοὶ στρατιῶται ἔδεσαν καλὰ τὸ Μόλλυ στὸ δένδρο. Ὕστερα ὁ λοχαγὸς διέταξε:

—Ἀνοίχτε καλὰ τὸ στῆθος του καὶ σημαδέψτε τὸ στὴν καρδιά.

Κατόπιν ἀπευθυνόμενος στὸ Μόλλυ:

—Ἔννοια σου, παληκαράκι μου, εἶπε. Δὲν θὰ ὑποφέρῃς πολύ.

Ὁ Μόλλυ τοὺς ἐκύτταξεν ὅλους μὲ τὸ κεφάλι ψηλά

—Πῦρ! ἐφώναξεν ὁ λοχαγός.

Τριπλοῦς πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε... Ἕνας ἐλαφρὸς ἀναστεναγμὸς ἐβγῆκεν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Μόλλυ... Τὸ κεφάλι του χαμήλωσε στὸ στῆθος, μὰ δὲν ἔπεσε κάτω γιατὶ ἦταν δεμένος στὸ δένδρο.

Ὁ λοχαγὸς ἐπλησίασε τὸν μικρὸν ἐθελοντή, σήκωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δῇ ἂν πράγματι ἐτελείωσε, ὕστερα ἔσκυψε στὸ στῆθος του γιὰ νὰ δῇ τὶς πληγές. Εἶχε τρεῖς, μὰ ἡ μία τοῦ προξένησε τὸν θάνατο, γιατὶ ἦταν στὴν καρδιά... Σταγόνες αἵματος τρέχανε ἐπάνω στὸ ἄσπρο του σῶμα.

—Κυλὸς σκοπευτὴς ἦταν αὐτὸς ποὺ τράβηξε, εἶπεν ὁ λοχαγός.

—Ἐγὼ εἶμαι, ἐφώναξεν ὁ Φριτζ μὲ ὑπερηφάνεια.

—Μπράβο, παιδί μου, εἶπεν ὁ λοχαγός. Περίμενε νὰ πάρῃς τὸ ρεγάλο σου. Ὁ μικρὸς νεκρὸς φορεῖ στὸ λαιμό του μιὰ καδένα κ' ἕνα μενταγιόν. Αὐτὰ θᾶναι δικά σου, θὰ σοῦ τὰ δώσω. Κράτησε τὸ κεφάλι του ἔτσι λιγάκι...

Ἀποτόμως ὅμως ὁ λοχαγὸς ἐσιώπησε, κατεκιτρίνισε, τὰ χέρια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν.

Ὁ Φριτζ ἐρώτησε:

—Τί ἔχετε λοιπόν, λοχαγέ μου;

Ὁ λοχαγὸς ὅμως δὲν ἀπήντησε. Τὰ μάτια του, τρομαγμένα, δὲν ἀπεκρίνοντο ἀπὸ τὸ μενταγιόν, ὅπου ἡ χρονολογία ἐφαίνετο καὶ γύρω—γύρω σταγόνες ἀπὸ αἷμα.

Ὁ ἴδιος λοχαγὸς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ Μόλλυ, παρεμέρισε τὰ ξανθιὰ μαλλάκια του καὶ ἔξητησεν ἐκεῖ στὸ δεξιὸ κρόταφο ἕνα σημάδι ποὺ αὐτὸς μονάχος τὸ ἤξευρε... ἕνα μελαχροινὸ ὡραῖο σημάδι.

—Λοχαγὲ μου, τί κάνετε ἐκεῖ; τὸν ρώτησαν οἱ στρατιῶται.

Ὁ λοχαγὸς τοὺς ἐκύτταξε μὲ μάτια φοβισμένα καὶ ἔβαλε καὶ τὰ δυὸ του χέρια στοὺς ὤμους τοῦ Μόλλυ, ζητόντας καμμιὰ λάμψι ἀπὸ τὰ μισοκλεισμένα του μάτια.

—Ἦταν ὁ γυιός μου! ἐψιθύρισε.

Οἱ στρατιῶται ἐστάθησαν εἰς προσοχὴν κι' ἔβγαλαν τὰ καπέλλα τους.

Μιὰ γλυκειὰ ἀχτίδα ἡλίου ἐπέρασε τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου κ' ἐρώτισε τὸ μέτωπο τοῦ μικροῦ μάρτυρος, ἐπάνω στὸν ὁποῖον, ὕστερα ἀπὸ τὰ φιλιά, ἔρριχαν τὰ δάκρυα τοῦ δυστυχισμένου του πατέρα.

ΔΙΑΣΚΕΥΗ Α. Δ.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΧΗ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Πρώτη κυρία.—Ἄλλοτε! Ἄχ!

Δευτέρα κυρία.—Ὅταν φορούσαμε ὁμπρες τοῦ σπητιοῦ. Μὴ μοῦ μιλᾶς γιὰ τέτοια. Μοῦ ἔρχονται δάκρυα στὰ μάτια σὰν θυμᾶμαι ἐκεῖνον τὸν καιρό. Εἶχα ἕναν κοιτωνίτην ἀνοικτὸ ντεκολτὲ ἀπὸ κρέπ ζωρζέτ μόβ, γαρνιρισμένο μὲ κορδέλλες ἀπὸ κρέπ ντε Σίν μὲ στολίδια ἀπὸ γοῦνες ἐμπρὸς καὶ στὰ μανίκια.

Πρώτη κυρία.—Θὰ ἤσθε θελκτικὴ πολύ.

Δευτέρα κυρία.—Μὴ μοῦ λέτε... Καθόμουνα σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ κήπου ἀπὸ λιγαριὰ μέσα στὸ κομψὸ σπητάκι μου.

Πρώτη κυρία.—Πολυθρόνα ἀπὸ λιγαριὰ μέσα στὸ σπῆτι;...

Δευτέρα κυρία.—Σᾶς εἶπα πῶς εἴμεθα τότε πολὺ ἄκλοι... Ὁ σύζυγός μου μὲ ὁμπρα βιολὲ καὶ χρυσό, μὲ παντελόνι γυρισμένο, μεταξωτὸ τοῦ ἰδίου χρώματος, ἤρχετο σ' ἐμένα μὲ χαμόγελο καὶ μὲ ἀνοικτὲς ἀγκάλες... Εἴμεθα εὐτυχεῖς!

Πρώτη κυρία.—Καὶ διήρκεσε πολὺ αὐτὴ ἡ εὐτυχία;

Δευτέρα κυρία.—Ὅσον καιρὸ διήρκησε ἡ ἔκθεσις τῶν ρομπῶν τῆς κάμαρας... Ὁ καλλίτερος καιρός μου... Ἔπειτα ἦλθε ἡ δυστυχὴς πρόοδος, καὶ τὰ χάλασε ὅλα. Κατηντήσαμε ἐγὼ καὶ ὁ σύζυγός μου νὰ κάμουμε φιγοῦρα καὶ ρεκλάμα πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴ βιτρίνα. Ὅταν βγήκαμε ἀπ' τὸ μικρὸ καὶ καλὸ νοικοκυριό μας καὶ μπήκαμε στὸ κομψὸ περιβάλλον...

Πρώτη κυρία.—Σᾶς γύρισε τὸ μυαλό.

Δευτέρα κυρία.—Ὄχι, τὸ δικό μου, ἀλλὰ τοῦ ἀδρός μου. Παρατήρησέ τον ἐκεῖ κάτω, στὴ πρώτη σειρά, ποὺ κάμνει τσαχίσματα σ' ὅλους μὲ τὸ ἐπίσημο φόρεμα, ὑποκλινόμενος μπροστὰ στὴ ξανθὴ αὐτὴ κυρία ποὖ χαμογελᾶ... Τὴν γνωρίζετε; ποιὰ εἶναι;

Πρώτη κυρία.— Πούφ! μιὰ κούκλα γιὰ ρεκλάμα!

Δευτέρα κυρία.— Εἶναι πολὺ ὡραία!

Πρώτη κυρία.— Πολὺ ξετσίπωτη... Ξεύρετε, πῶς αὐτὴ ἦτανε σὲ μιὰ βιτρίνα κορσέδων! Ναί, ἀγαπητή μου, μὲ μεταξωτὲς κάλτσες, μὲ λαιμὸ καὶ μπράτσα γυμνά, καὶ καμώνετο πῶς θὰ δέσῃ τὴν καλτσοδέτα της, μπροστὰ στὸν κόσμο, μέσα στὴν ὁδὸν Λαφαγιέτ... ἀληθινὸ σκάνδαλο!...

Δευτέρα κυρία.— Ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν;

Πρώτη κυρία.— Καθὼς σᾶς τὸ εἶπα... Μόνον κύριοι, σταματούσανε ὅλη τὴν ἡμέρα μπρὸς στὴ βιτρίνα ἐκεῖ, αἱ γυναῖκες δὲν μποροῦσανε νὰ πλησιάσουν, γιατὶ ἦτανε πλῆθος ἀνδρῶν... καὶ ἐν τούτοις δὲν ἦτανε αὐτοὶ ποὺ θὰ ἀγοράζανε κορσέδες... θὰ ἀγοράζανε τὴν ζωντανὴ κούκλα τῆς ρεκλάμας!...

Δευτέρα κυρία.— Τί φρίκη!

Πρώτη κυρία.— Πρέπει νὰ εἴμεθα δίκαιαι. Φαίνεται, πῶς αὐτὴ ἔχει λαμπ

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ

Θ' ἀπαντήσω διά τῆς «Σφαίρας» καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων : 'Αστερόπαιδον, Μικρᾶς 'Απογοητευμένης, Θείας Φλόγας, (χωρὶς ἀντίτιμον), Μαυροφόρας, Ψηλαλωνίτου, Λευκῆς, Μικρῆς μελαχροινῆς, Κ. Π , Πατίτσου, Λαζάρου Χρόνη, Κοκκίνου ἀηδονιοῦ, Martiue, Πονεμένης καρδιᾶς, 'Ελένης Χριστοδούλου.

'Αλκμήνην, Λευκὴν 'Ανεμώνην, 'Απογοητευμένην, Μελαγχολικὴν Ὑπαρξιν, Ρόδον τῆς Σαμπούλ, Λάουραν, 'Απηλπισμένην μαυροφόραν, Καρδίαν ὑπὸ πέτραν, Ὀρφανὴν κόρην, σᾶς ζητῶ διὰ πολλοστὴν φορὰν ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐλήφθησαν αἱ ἐπιστολαί, ἡ ἀπάντησις θὰ ἔλθῃ μὲ τὴν σειρὰν τῆς. Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ.

ΕΓΚΙΤΟΛ, 'Αλεξάνδρειαν : Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας ἀπαντῶ κατὰ σειρὰν ὡς ἑξῆς : Δὲν ἀντεπεκρίνετο εἰς τὸ αἴσθημά σας,πιεζόμενος ὑπό τινος ὀνόματι Πέτρου Γώγου,πρὸς τὸ παρὸν δὲν διαβλέπω.'Εὰν θέλετε νὰ πλουτίσετε, σᾶς συνιστῶ νὰ ταξειδεύσετε.Τὸ ταξείδιον τοῦ ἀδελφοῦ σας θὰ ἐπιτύχῃ πλήρως.'Ο πατήρ σας εἶναι εὐχαριστημένος. Σᾶς εὐνοεῖ ἡ Τετάρτη. Στρατιώτης δὲν θὰ ὑπηρετήσετε.'Η ἐρώτησις αὐτὴ εἶναι ὀλίγον ἀφελής Τὸ συνοικέσιον τοῦ ἀδελφοῦ σας δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἔνας μεγάλος ἔρως θὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

ΠΕΘΑΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ, 'Αλεξάνδρειαν : 'Η τύχη σας, καὶ ἡ τύχη τῶν ἰδικῶν σας, δὲν διαφέρουν τῆς τοῦ 'Εγκιτόλ.

ΤΙΤΙΝΑΝ, 'Αγρίνιον: 'Η συμπεριφορά σας εἶχε λυπήσει πολὺ τὸν ἀδελφόν σας. 'Εντεῦθεν καὶ ἡ σιωπή του. 'Αργότερον; προσβληθεὶς ὑπὸ μεταδοτικοῦ νοσήματος ἀπεβίωσε Γάμον διαβλέπω σύντομον καὶ εὐτυχῆ. Θὰ ἐπιτύχετε σύζυγον, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς φέρῃ μεγάλην εὐτυχίαν.

ROSE PRINTEMPS : Μέλλον σας πολυτάραχον καὶ πλήρες οἰκονομικῶν ἀνησυχιῶν, Οὐδέποτε ἡ τύχη σᾶς ἠνώησεν εἰς τὸ παρελθόν.'Επεδόθητε εἰς μικρὰς ἐπιχειρήσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας μόνον ἀπογοητεύσεις καὶ πικρίας ἀπεκομίσατε,

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ, Βόλον : Προβλέπω γάμον ἀπὸ συνοικέσιον καὶ μετὰπάροδον 14 μηνῶν.

ΛΟΥΚΡΙΤΙΑΝ, Βόλον: Αἱ σχέσεις διεκόπησαν ἐπεμβάσει τῆς θείας προνοίας.Πρέπει νὰ θεωρῆσθε εὐτυχής,κατόπιν τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεων αὐτῶν.'Εσώθητε ἀπὸ μίαν συμφορὰν, ἡ ὁποία"θὰ σᾶς καθίστα δυστυχῆ καθ' ὅλον σας τὸν βίον. Γάμον διαβλέπω μετὰ πάροδο τριετίας. Τὸ ἀνέγμα τοῦ γνωστοῦ σας Κωνσταντίνου, σᾶς συνιστῶ νὰ ἐξοφλήσετε ταχέως ἕνα χρέος, τὸ ὁποῖον ἔχετε.

Κ. Η. Σ., 'Αθήνας : Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας ἀπαντῶ ὡς ἑξῆς κατὰ σειρὰν : Πρόοδον εἰς τὸ νέον σας ἐπάγγελμα δὲν διαβλέπω. Θὰ σᾶς ἀποβῇ ἐπαχθές. 'Η οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία δὲν ἀποτελεῖ πάντοτε τὸν στυλοβάτην τῆς εὐτυχίας.Θὰ νυμφευθῆτε μετὰ δύο ἔτη,ὄχι ὅμως ἐξ ἔρωτος.Τὸ ὄνομα τῆς συζύγου σας Αἰκατερίνη Γονεῖς δὲν θὰ ἔχῃ.Τέκνα θὰ ἀποκτήσετε δύο ἄρρενα. 'Η ἀδελφή σας ταχέως θὰ ὑπανδρευθῇ καὶ θὰ εὐτυχήσῃ. Διὰ τοὺς ἄλλους σας ἀδελφοὺς δένδύναμαι νὰ προείπω τίποτε, ἐὰν δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὸν γραφικὸν των χαρακτῆρα.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ-ΛΟΥΛΟΥΔΙ, Τρίπολιν : 'Ο ἀδελφός σας ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ καὶ γρήγορα θὰ λάβετε εἰδήσεις του. 'Εὰν θέλετε νὰ πλουτίσετε φροντίσατε νὰ δυναμώσουν τὰ χέρια σας καὶ μὴ ἐλπίζετε ἀπὸ ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ὀλίγον ἐνδιαφέρονται γιὰ σᾶς. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 24 ἔτη καὶ 7 μῆνας.

ΑΤΥΧΟΝ , Κομοτίνην : Ταχέως θ' ἀναχωρήσετε εἰς μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅμως. Τὰ σχέδιά σας θ' ἀποτύχουν. Εἶναι τόσον δυσανάλογα πρὸς τὰς ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς δυνάμεις σας. Μέλλον ἀμφιβόλου εὐτυχίας. 'Η ἀδελφή σας Ἔλλη σᾶς μισεῖ. Μέγα κακὸν τῆς ἔχετε

ΑΡΙΣΤ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΛΗΣΤΟΥ

ΕΛΛ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

—Λοιπόν. Κ' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι ὁποιος ἄλλος ἂν ἦταν ὁ γαμπρός, κάτι ἠμποροῦσε νὰ κάνῃ ὁ Μαρῆς. Μ' γαμπρὸς εἶναι ὁ Σταμάτης ὁ 'Αδρακτᾶς,καὶ ὅλοι ξέρουν, καὶ τὸ ξέρει καλὰ αὐτὸ καὶ Μαρῆς, ὅτι ὁ Στσμάτης ὁ 'Αδρακτᾶς δὲν χωρατεύει. Καὶ γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ Μαρῆς σὰν τὸ μάθῃ θὰ φοβηθῇ τόσο, ποὺ θὰ πάρῃ τὸ φῶσημά του, καὶ ποιός ξέρει ποὺ θὰ πάῃ νὰ κρυφθῇ. "Α ! νὰ κι' ὁ γαμπρὸς ἔρχεται.

Πράγματι

'Εκεῖ ἦν τὴν στιγμὴν ὁ Σταμάτης ὁ 'Αδρακτᾶς, φρεσκοξυρισμένος, ἀλλαγμένος, μὲ τὸ κατάμαυρο μουστάκι στριμμένο, ὑπερήφανος, λεβέντης στὴν κορμοσιά, στὴν περπατησιά, στῆς χάρες, μὲ βλέμμα ἀετοῦ, γελαστός, εὐχαριστημένος καὶ ὑπερήφανος συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα πλῆθος παλληκαριῶν κατέφθανεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παπα-Γιάννη.

Εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ στολισθῆ καὶ ἔτοιμασθῆ καὶ ἡ νύμφη ἀπὸ τὰς φίλας της, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τὸ πρωὶ κατεγίνοντο περιποιούμεναι αὐτὴν καὶ προσπαθοῦσαι νὰ τὴν κάμουν νὰ φανῇ πολὺ ὡραιοτέρα ἀπὸ ὅ,τι ἦτο ..

Νυμφεύεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ !

—'Αργήσατε, εὐλογημένοι ! 'Αργήσατε· ὁ γαμπρὸς ἐχάλασε τὸν κόσμο μέσα...

Μὲ τὰς ἐπιπληκτικὰς αὐτὰς λέξεις ὁ παπα-Γιάννης ὑπεδέχθη εἰς τὴν ἐξώθυραν τοὺς δύο ἱερεῖς τοῦ γειτονικοῦ χωρίου, οἱ ὁποῖοι ὡς κωλυομένου ἐκείνου προσεκλήθησαν καὶ ἦλθον νὰ τελέσουν τὸ μυστήριον τῶν γάμων τῆς Φρόσως καὶ τοῦ 'Αρδακτᾶ. Ἔπεισα δὲ, ἀφιπτεύσαντες ἀπήντησαν.

—'Εχεις δίκηο, παπα-Γιάννη· Μὰ τὸ παληομούλαρο τοῦ πάτερ Εὐσεβίου δὲν περιπατοῦσε διόλου. Πέντε φορεῖς ἐπῆγε νὰ τὸν ρίξῃ τὸν ἄνδρωπον. Γι' αὐτὸ ἀργήσαμε.

'Η ἀφιξις τῶν δύο ἱερέων ἐχαιρετίσθη μὲ ἕνα ψεύδυρον ἀνακουφίσεως ἐξελθόντα ἀπὸ

κὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου σιωπᾷ.

ΑΙΜΟΣΤΑΓΗ ΚΑΡΔΙΑΝ : Διατί εἶσθε πανικόβλητος;Τακτοποιήσατε τὰ αἰσθηματά σας, κανονίσατε τὰς σκέψεις σας, καὶ ἐρωτήσατε τίσατέ με μὲ σαφήνειαν καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

ΔΟΝ ΕΛ ΤΕΡΡΥ, 'Αθήνας : 'Εκεῖνο ποὺ σᾶς ὑπεσχέθη ὁ φίλος σας δὲν θὰ τὸ λάβετε.

ΑΠΑΙΣΙΟΛΟΞΟΝ, Πάτρας : 'Ο στρυφνός σας χαρακτὴρ εἰς πολλὰ κακὰ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ. Εἶσθε τῷ ὄντι ἀπαισιόδοξος ἐκ συστήματος. Μισεῖτε τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων καὶ εἶσθε εἰς ἄκρον ζηλότυπος. 'Ημέραι ἀπογοητεύσεως σᾶς ἀναμένουν. 'Η εὐτυχία τῶν ἄλλων θὰ ἀποβῇ δι' ὑμᾶς φοβερὸν μαρτύριον. 'Ιδοὺ πῶς διαβλέπω τὸ μέλλον σας.

ΒΑΤΡΑΧΟΝ : Σᾶς συνιστῶ ν' ἀποφεύγετε τὸν ἔρωτα καθὼς καὶ ὅλας τὰς συγκινήσεις. 'Υποφέρετε ἀπὸ μεταδοτικὴν ἀσθένειαν, ἥτις ἐξασκεῖ ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν νεύρων σας. 'Αποφύγετὲ καὶ τὸν γάμον. Κανονίσατε μιὰν ζωὴν ἥρεμον καὶ λιτήν, βέβαιος ὅτι,κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ θεραπευθῆτε.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ, Κέρκυραν : Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἐκτιμήσας δεόντως τὴν καλωσύνην τῆς καρδίας σας δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ νυμφευθῇ ἄλλην. 'Εγκαρτερήσατε πλήρης ἐλπίδων.

ΕΜΠΟΡΑΚΙ, Νησίον : 'Ο ἔρως σας εἶναι προωρισμένος νὰ ἀποτύχῃ, διότι δὲν τὸν ἐστηρίξατε ἐπὶ στερεῶν βάσεων. Τίποτε ἄλλο.

ΤΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

Ψηφίζω . . . . . .

. . . . . .

Ὄνομα ψηφοφόρου. . . . . .

ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ

'Η συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον

"ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ,,

'Η συνέχεια ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχές.

ὅλων τὰ χείλη. Διότι ὅλοι ὅσοι εἶχον προσκληθῆ εἰς τοὺς γάμους εἶχον ἀρχίσει ἀπὸ μιᾶς ὥρας ν' ἀδημονοῦν. "Ὅλα ἦταν ἕτοιμα· ὁ κουμπάρος με τοὺς δικούς του εἶχεν ἔλθει· ἡ νύμφη εἶχε στολισθῆ. ὁ γαμβρὸς ἐπερίμενε τὰ συμπεθεριὰ εἶχαν ἀδελφωθῆ καὶ οἱ παπάδες ! Θὰ εἶχε τελειώσει ὁ γάμος πρὸ μιᾶς ὥρας καὶ τώρα θὰ τελειώσῃ μετὰ μίαν ὥραν!

—Ἔτσι τὸ κάνουν πάντα τους οἱ παπάδες. Θέλουν νὰ τοὺς περιμένουν...

'Εν τούτοις ἡ ἱεροπραξία ἤρχισεν.

'Η Φρόσω λάμπουσα ἀπὸ νεότητα, ἀπὸ δροσιὰν, ἀπὸ χαρὰν,ἀπὸ ὠμορφιὰν προσῆλθεν.

Ἔνας παρατεταμένος ψίθυρος θαυμασμοῦ ὑπεδέχθη τὴν ἐμφάνισίν της. "Απληστα τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν καὶ ζηλόφθονα τὰ βλέμματα τῶν γυναικῶν προσηλώθησανἐπάνω της καὶ ἐθαύμαζον :

Τὸ ἀγαλματένιο της κορμὶ μὲ τὴ μέση τὴ δαχτυλιδένια. Τὸ μικρό της ποδαράκι, τὸ ὁποῖον φυλακισμένο μέσα εἰς ἕνα περίκομψο χρυσοκεντημένο πασουμάκι ἐπρββαλε δειλὰ-δειλὰ κάτω ἀπὸ τὴς πολύτιμαις δαντέλαις, μὲ τὴς ὁποίαις ἦταν κεντημένό εἰς τὰ κάτω ἄκρα αὐτοῦ τὸ μεσοφούστανό της.

Τὰ φρύδια της καμπυλωτά, ὁλόμαυρα φρύδια, καὶ τὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια της, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἐφωσφόριζαν ὁ πόθος ἡ χαρά, ἡ εὐτυχία !

'Εθαύμαζαν, χωρὶς ὁ θαυμασμὸς των νὰ ἔχῃ τελειωμόν.

Διότι νύμφη ὡραιοτέρα, κομψοτέρα, θελκιστοτέρα, πιὸ χαριτωμένη, πιὸ τελεία ἀπὸ τὴν Φρόσω, δὲν εἶχε μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐμφανισθῆ εἰς τὰ μάτια των.

'Η μεγάλη στιγμὴ τῆς στέψεως ἐγγίζει τώρα. 'Ο ἕτερος τῶν ἱερέων ηὐλόγησε τὸ ἄλλαγμα τῶν δακτυλιδίων, ὁ κουμπάρος ὑποβοηθεῖ τώρα τοὺς ἱερεῖς εἰς τὸ μυστήριον, ἕνα δάκρυ ἐκοῦ δάκρυ χαρᾶς—λάμπει σὰν ἀδάμας εἰς τὰ μάτια τῆς Φρόσως. Μία ἐλαφρὰ ὀχρότης τῆς ὑπεροτάτης τῶν συγκινήσεων, χρωματίζει τὸ πρόσωπον τοῦ γαμβροῦ. Τὰ μάτια τοῦ ἱερέως προβλέπουν τώρα τὰ στέφανα.

Καὶ κατὰ σύμπτωσιν μοιραίαν, ὅλοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνθυμοῦνται τὰς ἀπειλὰς τοῦ Μαρῆ. ,Απειλὰς μὴ πραγματοποιηθείσας κυμικὰς καὶ γελοίας καὶ ταρτσρινικὰς ἀπειλάς...

—"Α! Μαρῆ ἄτιμε! Διαλογίζεται ἡ Φρόσω ἐμένα μοῦ πέρασε . . . Στὸ πεῖσμα σου παντρεύομαι ...

—Μαρῆ θρασῦμι! σκέπτεται ὁ 'Αδρακτᾶς! Νὰ ἤσοιν κάπου κοὶ νὰ μ' ἔβλεπες τώρα στὴς δόξαις μου..

"Ἐλεεινέ, σκέπτεται ὁ παπα-Γιάννης.'Ελεεινέ! Μαρῆ ποῦ ἐνόμισες ὅτι θὰ σὲ φοβηθῶ..

'Εν τῷ μεταξὺ ὁ ἱερεὺς ἀφοῦ ἐπῆρε τὰ στέφανα τὰ ἐτοποθέτησε ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν νεονύμφων, καὶ ἐν μέσῳ γενικῆς σιγῆς καὶ συγκινήσεως, ἀνεφώνησεν:

—Στέφεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Φρόσω.

Ὁ Μαρῆς ἀγρυπνῶν

'Αργὰ πολὺ ἀργὰ—θὰ ἦτο σχεδὸν ἡ τέταρτη ἀπογευματινὴ ὥρα—ἔμαθεν ὁ Μαρῆς τοὺς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπικειμένους γάμους τῆς Φρόσως μὲ τὸν Σταμάτην 'Αδρακτᾶν. 'Εμαθε δὲ τὸ πρᾶγμα τυχαίως. "Ἕνας ἐκ τῶν ληστῶν τῆς συμμορίας τοῦ Ὀδυσέως Μαυροδήμου ἐπεστρεψε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ λημέρι, φέρων ἐπ' ὤμου ἕνα τετράπαχον σφαχτό.

Καὶ ἔδωκε ἐξηγήσεις περὶ τῆς ἀποκτήσεώς του.

—Ἕνα τσοπανόπουλο τὸ κουβάλαγε ἀπὸ κάποια στάνη καὶ τὸ πήγαινε στὸ χωριό. Τὸ σταμάτησα, τὸ πῆρα καὶ τῶφερα νὰ τὸ φᾶμε ἐμεῖς γιατὶ εἶναι θρεφτάρι. Κυττάξατέ το..

Καὶ ἐ ῶ οἱ ἄλλοι ληταὶ περιειργάζοντο ἀποθαυμάζοντες τὸ σφάγιον, ὁ κομιστὴς αὐτοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν Μαρῆν καὶ τοῦ εἶπεν.

—"Ὁλοι θὰ φᾶμε ἀπ' αὐτό. 'Εσὺ μονάχα, Μαρῆ δὲν θὰ φᾷς.

—Γιατί ;

—Γιατί δὲν κάνει νὰ φᾷς.

—Μὰ γιατί;

—"Ε! Καψερέ μου! Αὐτὸ τὸ ἀρνὶ εἶνε ἀπὸ τοὺς γάμους.

—Ποιοὺς γάμους ;

('Ακολουθεῖ)

"ΣΦΑΙΡΑ,,

ΑΘΗΝΑΙ 1925

Γραφεῖα : 'Αγίου Κωνσταντίνου 7, 'Ομόνοια

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤ.	'Ετησία	Δρχ. 50	'Εξάμην.	Δρ.	25
ΕΞΩΤ.	»	Φρ. 50	»	Φρ.	25
ΑΜΕΡ.	»	Δολ. 4	»	Δολ.	2
ΑΓΓΛ.	»	Λιρ. 1	»	Σελ.	10

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας 50 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ἀπ' εὐθείας πρὸ τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

ΣΟ λεπτὰ ἡ λέξις

—Μία πονεμένη ὑπαρξις ζητεῖ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν ἢ κάρτ-ποστὰλ πανταχόθεν καὶ μὲ καλλιτέχνας ἠθοποιοὺς «Σαμπανιέδα». Συνοικία 'Ζηλήψεως Βόλον.

—Νεαρὸς κύριος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας 'Αθηνῶν, Πατρῶν, Πύργου. Γράφατε: Κον Ν. Γουῆλσον 'Ιερὰ 'Οδὸς 49 'Αθῆναι.

—'Αλληλογραφῶ μὲ νέας καλῶν οἰκογενειῶν καὶ μὲ ἀνωτέρους πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικούς. Σκοπὸς γνωριμία. Γράφατε: Κωνσταντόπουλον Βοχ. 137 Malboro Mass u. a. s.

—Διακόπτουσα πανταχόθεν τὴν ἀλληλογραφία μου, εὐχαριστῶ τοὺς ἀνταλλάκτας μου διὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην των πρὸς ἐμέ. Νίνα Πάνου.

—'Ανταλλάσσω c. P. καὶ ἐπιστολὰς 'Ελληνιστί, 'Αγγλιστί, Γερμανιστί, πανταχόθεν. Προτιμῶ τοὺς καλλιτέχνας ἠθοποιούς. Γράψατε: Μαίρη Χρυσοχοΰ P. r. Βόλον.

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια 18-22 ἐτῶν Καλαμῶν, Νησίου, Μελιγαλᾶ, λοιπὰ ἀποκλείονται. Σκοπὸς ἱερός. Γράφατε: Νικον Παναγόπουλον. Γρατινῆ Κομοτινῆς Θράκης.

—Νεος ἐπιτήμων αἰτεῖ ἀρσακειάδα πολὺ ὡραίαν διὰ γάμον Γράφατε 'Ηρ. Πετροπουλάκην p. r. 'Ενταῦθα.

—'Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Κάρτ ποστὰλ μὲ δεσποινίδας. Προτιμῶ Καλαματιανὲς Γράφατε Jean Jenue E. G. L. Livarot Kalvados France.

—Δήλωσις. Μὲ κορίτσια ἀνεπτυγμένα καὶ καλῶν οἰκογενειῶν ἐπιθυμῶ νὰ γνωρισθῶ· ὁποια δεσποινὶς ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ δεχθῇ τὴν ἀγνὴν φιλίαν μου ἂς γράψῃ Msr. Teli Stillis 448 M. Main St. Winston Salem u. c. u. s. a.

—Γλεζουλάδα. 'Επιστολή σας ἐλήφθη δέχομαι ἀλληλογραφίαν σας, ἀναμένω «Ἀνθηρὸς Κρίνος».

—Νίνον Σ....ἐπιστολὴν ἔλαβον, εὐχαριστῶ. Δέχομαι Γράφατε Γιῶργος Μ.

—'Η δεσποινὶς ποὺ θὰ γράψῃ εἰς ἕναν εἰκοσιτριετῆ ἔμπορον θὰ τῆς ἀφιερώσῃ τὴν καρδιά του. Προτιμῶντας Καλαμῶν, Κεφαλληνίας, Ἄρδου: Κερκύρας, 'Αθηνῶν Πατρῶν, Χανίων. Γράψατε Χρυσόπτερον πτηνὸν p. r. Ναζήριον Καλαμῶν.

"Ἕνα παιδὶ 21 ἔτους ποῦ μεχρὶ σήμερα ἡ μελαγχολία καὶ ἡ πίκρα σκεπάζει τὸ ἀτομόν του ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδα ὁμοιοπαθῆ εἰλικρινῆ ποῦ νὰ μπορέσῃ νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ τὰς ἀδικίας τοῦ κόσμου καὶ ἴσως ἀμφότεροι ἀποκτήσουν οὕτω τὴν ψυχικὴν γαλήνην ποῦ μέχρι τώρα στεροῦνται. "Ἔρως τῆς ἐποχῆς; ἀποκλείεται Γράφατε «Παιδὶ τῶν δακρύων» θυρὶς 160 Γραφεῖα «Σφαίρας» 'Αθήνας.

—Νίτσαν Τριανταφύλλου Δέχομαι ἀλληλογραφίαν σας. Κώστας Κοφινιώτης p. r. 'Αθήνας.

'Αγάπην μου. "Ἐλαβα. Εὐχαριστήθην πολύ. Μὰ ὁ λ... δ... ς ποῖος εἶναι; 'Απορῶ, ἐξηγήσου. Παράκλησιν ἐνεργήσω δραστηρίως. Θέλω πληροφορίας. "Ὠστε σὺ πάσχεις; 'Εγὼ τί .....

'Αδικε Θεέ,.....

Σὲ φιλῶ Πολυαγαπημένος σου Λέλος.

—Νίτσα. Στὴν ἐρώτησί σου ἀδυνατῶ ν' ἀπαντήσω ἔτσι, μόνον γραπτῶς θὰ ἐξηγήσω αρκετὰ Ν. Α.

—Νέος ἰατρὸς αἰτεῖ εἰς γάμον πολὺ ὡραίαν νεάνιδα ἢ χήραν. Γράψατε 'Ηρ. Σταθάκην Μομφεράτου 25 'Ενταῦθα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΚΡΙΝΑΚΙΑ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ» εἶναι ὁ τίτλος τῶν ποιημάτων τὰ ὁποῖα ἐξέδωκε πρὸ ἡμερῶν ὁ κ. Κώστας Κοφινιώτης. Τὰ διακρίνει τὸ λεπτὸν αἴσθημα, ἡ ἁβρότης τῆς ἐκφράσεως καὶ ἡ κομψότης τοῦ στίχου.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τόμοι «Σφαίρας» 2 ου 3 ου 4 ου καὶ 5 ου ἔτους πρὸς δρχ. 50 ἕκαστος διὰ τὸ ἐσωτερικόν. Μυθιστορήματα *Ἠλιὼ καὶ Δέανδρος, 'Ιουδήθ,* πρὸς δρχ. 10 ἕκαστον. *"Ἕνα φιλὶ στὸ Σκοτάδι, 'Ασμα 'ασμάτων.* πρὸς δρχ. 15 ἕκαστον. *Τὰ «Μυστικὰ τῆς καλλονῆς», «Φυσιογνωμία»,* πρὸς δρχ. 15 ἕκαστον. Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν ἐπιβαρύνονται μὲ δρχ. δύο καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν μὲ δρχ. 5 διὰ ταχυδρομικά. Γράψατε: *'Αντ. Συρῖγον,* 'Αγίου Κωνσταντίνου 7, 'Αθήνα.

ΣΤΗΝΗ ΜΟΥ

Ὁ 'Ερωτικὸς διαγωνισμὸς ἐκρίθη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐρωτευμένους ὡς πολὺ πρακτικὸς διαγωνισμός. 'Η πρακτικότης του ἔγκειται, εἰς τὸ ὅτι, ὅσοι θὰ λάβουν μέρος, θὰ κατωρθώσουν νὰ ἰδοῦν τὸν ἔρωτά των στερεωμένον καί, πρᾶγμα ὄχι ἀπίθανον, νὰ φθάσουν μιὰ μέρα εἰς τὸ πολυπόθητον συμπέρασμα τοῦ γάμου Καὶ δὲν εἶναι μικρὸν αὐτό, δεδομένου, ὅτι ἕνας γάμος σήμερα ἐξ ἔρωτος, δὲν ἀποτελεῖ τὴν πλέον εὔκολον ἱστορίαν.

Μία ἀναγνώστρια τῆς «Σφαίρας μοῦ γράφει, ὅτι μετρᾷ μίαν πρὸς μίαν τὶς ἡμέρες τῶν 'Απόκρεω, ἀγωνιῶσα πότε ἐπὶ τέλους θὰ τελειώσουν, διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ λιγάκι. Θὰ νομίζετε τώρα, ὅτι ἡ ἐπιστολογράφος μου, ἐγλέντισεν ἱλιγγιῶδῶς, ὥστε τώρα ἐκουράσθη. καὶ ἤρχισε ν' ἀηδιάζῃ. Λοιπόν, ὄχι. 'Η φίλη ἀναγνώστρια πλήττει, πλήττει φοβερὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς. 'Εκ φύσεως διασκεδαστὰς ἠμέρας αὐτάς. 'Εκ φύσεως διασκεδαστὰς ἡμέρας αὐτάς, δὲν βρίσκει βολικὸν νὰ γλεντσικὸ κορίτσι, δὲν βρίσκει βολικὸν νὰ γλεντσίσῃ εἰς ἡμέρες αὐτές, ποῦ δὲν εἶναι εὔκολον νὰ χορεύσῃ χανεὶς χωρὶς νὰ τσαλαπατήσῃ, χωρὶς νὰ συναντήσῃ φυσιογνωμίας, ποῦ προξενοῦν τὴν ἀηδίαν. Καὶ ἴσως νὰ μὴ ἔχῃ ἄδικον ἡ δεσποινίς.

Γ. Βουμβλιν., εἴσθε ὁ αἰωνίως παραπονούμενος. 'Οσάκις ζητεῖτε τὴν κατὰ προτίμησιν δημοσίευσιν ἔργου σας, τὸ στέλλω ἀμέσως εἰ· τὸ τυπογραφεῖον, ὅπως ἔγινε καὶ ἀμέσως εἰ· τὸ τυπογραφεῖον, ὅπως ἔγινε καὶ διὰ τὸν «Μονόλογον» ἑνὸς τρελλοῦ. 'Αλλ' διὰ τὸν «Μονόλογον» ἑνὸς τρελλοῦ. 'Αλλ' ἐὰν ἕνα ἔργον δὲν ἐγκρίνεται, τότε, φυσικά, ἐὰν ἕνα ἔργον δὲν ἐγκρίνεται, τότε, φυσικά, τὸ ἀντίτιμον,θὰ τεθῇ εἰς διαταγήν σας. Πῶς ἀλλοιώτικα ἠθέλατε νὰ γίνῃ ;

—Γλεζουλάδα. 'Ἐπιστολή σας ἐλήφθη δέχομαι ἀλληλογραφίαν σας, ἀναμένω «Ἀνθηρὸς Κρίνος».

—Νίνον Σ....ἐπιστολὴν ἔλαβον, εὐχαριστῶ. Δέχομαι Γράφατε Γιῶργος Μ.

—'Η δεσποινὶς ποῦ θὰ γράψῃ εἰς ἕναν εἰκοσιτριετῆ ἔμπορον θὰ τῆς ἀφιερώσῃ τὴν καρδιά του. Προτιμῶντας Καλαμῶν, Κεφαλληνίας, Ἄρδου: Κερκύρας, 'Αθηνῶν Πατρῶν, Χανίων. Γράψατε Χρυσόπτερον πτηνὸν p. r. Ναζήριον Καλαμῶν.

Τοιριγώ τη «Μίαν αὐρή».

Τὰ δικά σας κ.κ. Γιάννη Καράμπ, Α. Τιγκαρ. καὶ Νίκο Ἔσπερε, δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἐγκρίνω, διότι τὰ βρίσκω πολὺ ἐλαττωματικά, κυρίως εἰς τὴν ἔκφρασιν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ

['Εκ τῶν ἐγκεκριμένων τὰ πληρωνόμενα πρῶτα δὲ καὶ προτιμῶνται].

ΚΑΤΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΝ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ

"Ἕνας τρελλὸς φαντάζεται ὅτι ἔχει κοντά του τὸ χαρο· τὸν βλέπει δηλαδὴ διπλα του καὶ συνομιλεῖ. Κατ' ἀρχὰς τὸν νομίζει ὡς φίλο του σιγὰ σιγὰ ὅμως τοῦ φαίνεται ἄγνωστος, στὸ τέλος τὸν ἀναγνωρίζει Παραθέτουμε τὴ συνομιλία.

—Τρελλός—(Μόλις βλέπει τὸν χαρο) ὤ..... ἐσύ ! ἐσύ ; τί ἀξαφνικά....δὲν μοῦ λές φαίνομαι γιὰ ἄρρωστος ; καὶ σὰν τὶ ἀρρώστεια δείχνω πῶς πάσχω; μοιάζει μὲ τῆς καρδιᾶς, ἢ μὲ τοῦ νοῦ, ποὺ τρέφει ὄνειρα πολλά, ὑπέργεια, σὰν νὰ μὴ θέλῃ τὴ ζωὴ στὸν κόσμο του ἐδῶ, ἀπ' τὰ πολλὰ του βάσανα ; Θὲ μοῦ πῆς ἀφοῦ κανεὶς τὸ πόνο τῆς ζωῆς μας δὲν ἐνίκησε τὸν πόνο τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς ; ἔ; ὦ αὐτὸς ὁ πόνος τῆς καρδιάς...τὸν ξέρεις δὰ καὶ σύ, δὲν εἶν' ἔ-

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΣΩΣΑΤΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΣΑΣ—ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΟΝ ΓΑΜΟΝ ΣΑΣ

Η ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΩΣ

Ὅλοι ἔχουν κάποιαν ἐρωτικὴν ἱστορίαν. Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν σᾶς καλῶ νὰ τὴν περιγράψετε, μὲ σαφήνειαν καὶ εἰλικρίνειαν, βέβαιοι ὅτι ἐκ τῆς διαλογικῆς συζητήσεως, μεταξὺ τῶν ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν, ἡ ὁποία κατὰ φυσικὸν κανόνα θὰ ἐπακολουθήσῃ, καὶ σεῖς πολλὰ θὰ ὠφεληθῆτε καὶ ἄλλους θὰ ὠφελήσετε.

Ἀπὸ τὴν συζήτησιν αὐτὴν πολλὰ καλὰ θὰ προκύψουν. Θὰ βρεθοῦν ἄθνρωποι εἰδικοὶ τῶν ὁποίων αἱ συμβουλαὶ καὶ οἱ παρατηρήσεις θὰ σᾶς εἶναι πολύτιμοι. Ἔρωτες ποὺ καταρέουν θὰ στερεωθοῦν, σχέσεις αἱ ὁποῖαι διεκόπησαν θὰ ἐπαναληφθοῖν, καὶ δὲν θὰ εἶναι καὶ διόλου δύσκολον πολλοὶ ἔρωτες νὰ καταλήξουν καὶ εἰς τὸν γάμον.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Κάθε περιγραφὴ δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τοὺς 20 στίχους τῆς «Σφαίρας», κάθε δὲ ἀπάντησις ἢ παρατήρησις εἰς αὐτὴν τοὺς 25 στίχους.

Ὅλαι αἱ περιγραφαὶ καὶ αἱ ἀπαντήσεις θὰ δημοσιεύωνται μὲ τὴν σειράν. Δικαίωμα ἑκάστης δημοσιεύσεως περιγραφῆς δραχ. 3, ἀπαντήσεως δραχ. 2.

Αἱ περιγραφαὶ καὶ οἱ ἀπαντήσεις θὰ εἶναι ὑπογεγραμμέναι ὄχι μὲ τὸ πραγματικὸν ὄνομα, ἀλλὰ μὲ ψευδώνυμον.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ

Ὁ Ἐρωτικὸς Διαγωνισμὸς ἀνεστάτωσε τοὺς ἐρωτευμένους. Ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς ποὺ ἔλαβα συμπεραίνω πῶς ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ ἔλειπεν ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους καὶ δι' αὐτὸ τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ἐνθουσιασμόν. Πολλὰ ἔχουν νὰ κερδίσουν ἀπὸ τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ὅσοι ἔχουν δώσει κάποιαν σοβορότητα εἰς τὸ αἴσθημά των. Καὶ θὰ κερδίσουν πολλὰ χωρὶς κόπον καὶ, τὸ σπουδαιότερον, χωρὶς ἔξοδα.

Ὁρίστε τώρα καὶ αἱ πρῶται περιγραφαὶ ἐρωτικῶν ἱστοριῶν:

Οὐδέποτε ὑπῆρξα τυχερὸς εἰς τὸν ἔρωτα. Ἠγάπησα μέχρι τοῦδε πολλὰ κορίτσια καὶ, κατὰ προτίμησιν, κορίτσια τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ σέ κανένα δὲν μπόρεσα νὰ μεταδόσω την σοβαρότητα τοῦ αἰσθήματός μου. Τώρα καταλήγω νὰ πιστεύσω ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν του ὁ ἔρως δὲν ἔχει ἀνάγκην μόνον θερμῆς καρδίας, ἀλλὰ καὶ μορφώσεως. *Ἡρακλειώτικο λουλοῦδι*

Ἔνοιωσα δυνατὰ τὴν ἀγάπη. Δὲν μοῦμειναν ἀπὸ αὐτὴ παρὰ πίκρα καὶ παράπονο. Ἡ γυναῖκα δὲν ἀγαπᾶ σήμερα παρ' ὅταν καὶ ἐφ' ὅσον ἔχει συμφέρον. Ὁ ἄνδρας τὴν σύζυγο ἂς μὴ τὴ ζητᾷ μὲ τὸν ἔρωτα μέσα στὰ σαλόνια, στοὺς χοροὺς στὰ σπόρτ, στὴς ρωμάντες, (ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶναι τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τοῦ πόθου), ἀλλὰ στὴ δουλειὰ καὶ στὸ σπίτι. Νὰ ζητήσῃ σύζυγο τὴν ράπτρια, τὴν ὑπάλληλο, τὴν ἐργατική ποὺ θὰ μορφώσῃ αὐτὸς μετὰ τὸν γάμον, σύμφωνα μὲ τὴς ἀντιλήψεις του. Τότε αὐτὴ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ θὰ τὸν τιμήσῃ ὡς σύζυγον. Μόνον ἔτσι μπορεῖ νὰ γίνῃ κανεὶς εὐτυχισμένος.

Ἕνας παραπονεμένος, Ἀθῆναι

Ἀγαποῦσα μιὰ μεγαλήτερή μου στὴν ἡλικία. Μοῦ ἐπρότεινε νὰ ζήσωμε μαζῆ χωρὶς στεφάνι. Ὁ ἐλεύθερος ὅμως γάμος ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχάς μου. Ἠρνήθην. Ἐκείνη τότε ἐθύμωσε καὶ ἔπαυσε νὰ μὲ βλέπῃ. Ἠναγκάσθην κι' ἐγὼ νὰ ταξειδεύω γιὰ νὰ ξεχάσω, κατέστη ὁμὼς ἀδύνατον νὰ τὴν λησμονήσω. Τώρα τὶ πρέπει νὰ κάμω; Καὶ ἂν εἰς τὸ τέλος συμφωνήσω μαζῆ της δὲν θὰ εἶναι πλέον ἀργά; *Γιούλης*

Ἔρως τεσσάρων ἐτῶν. Αἴσθημα βαθὺ καὶ πραγματικόν. Ἀγαπόμεθα καὶ οἱ δύο διαπύρως. Μίαν ἡμέραν ἐὰν δὲν ἐξωθοῦμεν παύει ἡ ζωὴ γιὰ μᾶς. Ὅμως δυστυχέστεροι ἄνθρωποι ἀπὸ ἡμᾶς δὲν δὲν ὑπάρχουν. Ἕνα φοβερὸν ἐμπόδιον ματαιώνει τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνείρων μας. Ἐκείνη εἶναι πρώτη μου ἐξαδέλφη Πρὸ ἡμερῶν ἐσκέφθην να τῆς προτείνω ἀπαγωγήν. Δὲν ἔχω ὅμως τὰ μέσα ν' ἀνταποκριθῶ εἰς μίαν τέτοιαν περιπέτειαν. Καὶ ἐντεῦθεν ἡ δυστυχία μου. *Μάριος*

Ἠγάπησα καὶ ἠγαπήθην ἀπὸ πολλάς. Εἰς ὅλας ἀνεζήτησα τὰ κάτωθι προσόντα, τὰ ὁποῖα, κατ' ἐμέ, δέον νὰ ἔχῃ ἡ σύζυγος: Ἠθικὴ εἰλικρίνεια, ἀμοιβαία, ἀπεριόριστος ἀφοσίωσις, εὐσυνειδησία, μειληχία, ἀνεπτυγμένη, καὶ ἐν γένει καλὴ μὲ ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Προσέφερον τὴν εἰλικρινῆ, ἀγνὴν καὶ αἰωνίαν ἀφοσίωσίν μου, τὴν ἱκανοποίησιν ὅλων τῶν λογικῶν αἰτημάτων της, μὲ προθυμίαν, καὶ προσεπάθουν νὰ τὴν καθιστῶ εὐτυχῆ. Ἂν καὶ δὲν ἀποβλέπω εἰς ὑλικὰ ὠφέλη, δὲν κατώρθωσα νὰ βρῶ ἐκείνην ποὺ θέλω. Δὲν ἀπελπίζομαι ὅμως. Ἐμμένω εἰς τὰς ἀρχάς μου καὶ πιστεύω νὰ ἐπιτύχω. *Μίνως*

Ἀγαπῶ ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιροῦ ἀγαποῦσε μίαν φίλη μου. Τώρα φαίνεται νὰ ἐπιζητῇ τὸν ἔρωτά μου, προφασιζόμενος ὅτι μόνον μ' αὐτὸν θὰ βρῇ τὴν θεραπείαν τοῦ πόνου του. Νὰ τοῦ φανερώσω πῶς κι' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ; Ζητῶ τὴν συμβουλὴν τῶν ὁμοιοπαθῶν μου *Κρινάνθης*

Πρὸ τῆς Μικρασιατικῆς συμφορᾶς, ἔρως ἀφάνταστος εἶχεν ἑνώσει τὸν χαράσσοντα τὰς γραμμὰς ταύτας με μίαν κόρην ὡραιοτατην... Τὴν ἐζήτησα, καθ' ὃ εἶχα καθῆκον, ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπέρριψαν τὴν πρότασίν μου ἠναγκάσθημεν ν' ἀλληλοαπαχθῶμεν... Μετὰ πέντε ἡμέρας ἐτελοῦντο οἱ γάμοι μας...

Ἐπῆλθεν ἡ καταστροφὴ τῆς Σμύρνης... Ἠμποροῦσα δὲ κάλλιστα νὰ σωθῶ φεύγων μόνος.. Ἀλλ' ἐν τῇ προσπαθείᾳ μου νὰ σώσω κι' ἐκείνην συνελήφθην αἰχμάλωτος... Ἐπέστρεψα μετὰ 22 μῆνας. Μὰ ἔμαθα πῶς ἀπὸ τὸ σπίτι εἶχε φύγει πρὸ 18 μηνῶν καὶ ὅτι ἔκτοτε ἔζη μὲ ἄλλον! Εἶχα τὸν ἠθικόν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ, νὰ τοὺς εὐχηθῶ καὶ νὰ τοὺς χορηγήσω σὰν καλὸς φίλος διαζύγιον... Ἤδη ἐφαρμόζω τὸ «ὁποιος καῇ εἰς τὸ χυλὸ ν.λ.π.» καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐπαναλάβω ὅμοιον πείραμα, καίτοι εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος πρὸς τοῦτο...

Ἐρωτῶ: Πῶς θὰ σωθῶ; Hercule

Καλοῦνται τώρα αἱ ἀναγνώστριαι καὶ οἱ ἀναγνῶσται ὅσοι μποροῦν, νὰ δώσουν μίαν ὁποιανδήποτε, συμβουλὴν εἰς τοὺς ἀνωτέρω νὰ τὸ κάμουν, βέβαιοι ὅτι θὰ κερδίσουν μ' αὐτὸ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἐρωτευμένων.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΚΙΝΔΥΝΟΣ-ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὧρες εἶναι μοῦ φαίνεσται νὰ βαρέσω συναγερμὸ στὸ ἄσκημο φύλο γιὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του, ἕνεκα ποὺ ἡ γυναῖκα ἀρχίνισε νὰ βάνῃ πόδι καὶ στὰ οἰνοπωλεῖα. Καὶ δὲν εἶναι ποὺ σοῦ χαλάει μονάχα τὸ γοῦστο φόντας τήνε γλέπεις μέσα στὴν ταβέρνα νὰ κορτεϊζάρῃ μὲ κατοστάρια καὶ τὴς μαρίδες, περὶ ἧς αἰτίας της ἀγριβνε ἐτώρα καὶ ὁ οἶνος.

Τὴν Τσινόπεφτη τὸ βρίδυ ἐπῆγα νὰ δώκω τὸ παρὸ στὴν ταβέρνα τοῦ Ζαχαρία, ποὖχει ἕνα κρασὶ ὁλόμαλλο καὶ τὶ γλέπω. Μιὰ παρέα ἀπὸ τρεῖς γυναῖκες καὶ δυὸ ἄντρους τὰ κοπάναγε ἀρειμανίως.

Τῆς τήραξα κατάματα καὶ μοῦρθε νὰ τοὺς πῶ τὰ σκολιανά τους, βαστήχθηκα ὅμως γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ γίνῃ ἐπεισόδιο καὶ νὰ βγάνῃ κακὸ ὄνομα τὸ μαγαζί. Καταλαβαίνεις;

Φωνάζω ὕστερης τὸν τμηματάρχη τῆς ταβέρνας καὶ διατάζω ἕνα κατοστάρι.

—Ξέρεις, μοῦ λέει, τὸ κρασὶ ἀπὸ σήμερις ἔχει 4 ἢ μισή.

—Διὰ ἕνεκεν; τοῦ κάνω.

—Ἕνεκα ἢ ζήτησι, μοῦ κάνει. Δὲ γλέπεις; Τώρα ἄρχισαν νὰ σουρώνουν κ' ἡ γυναῖκες;

Ἄντε τώρα ἐσὺ νὰ ξενυχτίσῃς κάτου ἀφ' τὰ παράθυρα τῆς λεγάμενης καὶ νὰ τῆς πῇς:

Τοὺς πόνους τῆς καρδίας μου
θὲ νὰ τοὺς φέρῃ ἡ αὔρα
καὶ τὰ θερμὰ μου δάκρυα
τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα

Ρὲ, ποιὸς θὰ σ' ἀκούσῃ τὸ σήμερον τὴ νύχτα; Ἡ λεγάμενη γιὰ θὰ λείπῃ στὴν ταβέρνα, γιὰ θὰ φέσι κι' ἀντὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο νὰ σοῦ ρίξῃ κανένα λουλοῦδι θὰ σοῦ πῇ ἀμιχτὶρ κι' ἂν τῆς ἀντιμιλήσῃς θὰ κατέβῃ κάτω, θὰ σὲ βουτήξῃ ἀπὸ τὸ γιακὰ καὶ θὰ γένῃ ἐπεισόδιο. Μαῆκες ἀλάκερος;

Ἐο' ὅμως, ρὲ Μανιώ, πλᾶσμα νυχτόβιο κι' εὐαίσιητο, δὲ βάνῃς δράμι κρασὶ στὸ στόμα σου. Ἐσὺ μεθᾷς μονάχα μὲ τὰ φιλιά μου καὶ δυναμώνῃς ἀφ' τὴν ἀγάπη μου. Τώρα μάλιστα π' ἄρχισαν ἡ φουσκοδεντεριὲς θὰν τὰ κοπανήσουμε μαζῆ κάνα βροδάκι. Ἀγάπη γιοματσὶ καὶ μεζὲ κρέας, μέρος ψαχνό. Γαργαλίστηκες;

Δὲν πιστεύω, ρὲ σπλάγνο ἄσπλαγνο, νὰ μοῖ σκαζώσῃς καμμιὰ τερτσούσ, ἐπειδὴ τις τὴν προτεραία μὲ εἶδες νὰ νταροβερίζουμαι μασκὲ μὲ κάτι ὄντα τῆς Μ. Ἀσίας Δὲν τὰ θέλω, ρέ, τὰ νάζα. Μοῦ χαλᾶνε τὸ στομάχι. Ἐνῷ μοῦ ξελιγώνεσαι ἀπὸ ἔρωτα μοῦ κάνεις τὴν χορ ἀίη. Τὸ ὁποῖο τὸ μὲν πνέγμα πρόθυμο καὶ ἡ σὰρξ πρόθυμη. Τὰ λέω Ἀρτζικόγκολος;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ἀνεχώρησον
καὶ αἱ Ἀποκρέαι
ὅπου χορέπτουσιν
αἱ γραῖαι
κι' ἐλήλυθεν
ἡ Καθαρὰ Δεπτέρα
ὅπερ λεμβάνουσιν
τὰ κοράσια ἀέρα,
τὸ ὁποῖον
λόγῳ τῶν κονδῶν φουστα-
[νίων.
Νῦν, ὦ ἀδελφοὶ ἐν τα-
[ραμᾶν,
ἀπέθνηξε καὶ ἡ τελευταία
[ἑβδομάν,
ἤγουν ἡ τυροειδὴς καὶ μα-
[καρονοῦ
ὅπερ δὲν μᾶς ἐσήκωσε τὸν νοῦ,
ὅτι φσύχρα καὶ παγετὸς ἐπεκράτει
λόγῳ τοῦ γλενδίου καθ' ἅπαν τῷ κράτει,
τὸ ὁποῖον
κάθε κατεργαρεὺς ἐν τῷ παγκίον.

Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ